ORBIT SOUL

Vol. 4, december 2020





Dette nummer af Orbit Soul udgives for andet år i træk på John Lennons dødsdag - 8. december. I år er det 40 år siden, at den geniale musiker og komponist blev ofret for en sindsforvirret mands kugler i en alder af kun 40 år. Lad mig sige det, så det ikke kan misforstås: Uden John Lennon havde der ikke været et Orbit Soul.

Alle vi, der levede i 1980, er blevet 40 år ældre, og selvom vi måske føler at kun lidt tid er gået, er det sandelig en anden verden, vi i dag lever i. Teknologien er i dag nærmest magisk, og globaliseringen viser hver dag sine gode såvel som dårlige sider. I år har det absolut været et år, hvor coronaen har sat sit præg. Mere end nogensinde før er der brug for, at vi stopper op og tænker "Imagine".

En verden uden grådighed, en verden uden dominans - hvor ingen gør sig til herrer over andre. Men hvor alle uanset baggrund lever for dagen i dag. Det lyder for godt til at være sandt efter tusindvis af år, hvor menneskeheden har forspildt den ene gode chance efter den anden og gang på gang vist sin utilstrækkelighed. Men der er alligevel brug for, at vi mennesker ser dybt ind i os selv og overvejer, hvad vi drømmer om - hvilke frugter og værdier, der giver liv.

Sean Ryan Bjerremand
Nivå, 15. november 2020.

Kolofon

Orbit Soul er et e-baseret tidsskrift, der søger at kombinere genrer inden for prosa, noveller, poesi og fotokunst og skabe en totaloplevelse. Anmeldelser og artikler bringes også gerne.
Orbit Soul udgives og produceres af Sean Ryan Bjerremand
Orbit Soul er e-baseret og udgives på orbitsoul.dk og issuu.com/orbitsoul

Ansvarshavende redaktør: Sean Ryan Bjerremand
Redaktion: Sean Ryan Bjerremand, Niels Østergaard, Vibe Bjerremand.
ISSN 2596-7185

3. årgang, nr.4, december 2020
Kontakt:
Orbit Soul
v/Sean Ryan Bjerremand
Æblets Kvarter 54b
2990 Nivå
Mobil: 41823332
Email:sean@orbitsoul.dk
Copyright tilhører kunstnerne

Indholdsfortegnelse

Kunstnere:
Kirsten Thorndahl Schmidt, side 4
Cristóbal Camjo, side 7
Daniel Mantel, side 11
Peter Albrechtslund, side 21
Nete Krøll, side 25
JP West, side 29
Helle Lenschow, side 33
Anne-Dorthe Rohde, side 39
Anett Sällsäter Christiansen, side 44
Kamal Ahmane, side 55
Leif Achton-Lynegaard, side 67
Søren Skogstad Nielsen, side 75
Karsten Brandt-Knudsen, side 78
Hanne Dion Famoye, side 86
Hanna Brabrand Henriksen, side 91
Steffen Weiss - del 1 - side 97
Saba Sepahi - side 106
Niels Østergaard - side 116
Dorthe Kruuse - side 127
Anni Birgit Sørensen - side 131
Jopie von Horn - side 138
Bente Nesgaard - side 152
Sean Ryan Bjerremand - side 156
Steffen Weiss - del 2 - side 163
Vibe Bjerremand - side 175
Ib Laugesen - side 181
Mette Hove - side 184
Michael Nerup Rieck - side 187
T. Petra M. A. Geisler Lange Nielsen - side 190
Lidija Pavlović-Grgić - side 193
Kjeld Madsen - side 202
Dennis Kristensen - side 207
Birthe Aela Faarvang - side 213
Hverdagspoeten Rasmus Thyrring - side 226
Johnny Frederiksen - side 230
Marie-Louise Schiøler - side 238
Majbrit Hjelmsbo - side 241
Jette Bürgel Nielsen - side 246

Artikler

Boganmeldelse af Jette Bürgel Nielsens "I dag er du Basse, min bror" - side 59
Poetisk filosofi - side 62
Poetisk tænkning - side 63
Passionen for motivationen - side 64
Da John Lennon døde - side 107

Krediteringer i øvrigt

Forside: Tine Johansen (storkebilledet) og Sean Ryan Bjerremand (grafik)
Bagside: Sean Ryan Bjerremand
Grafik og layout: Sean Ryan Bjerremand
Grafisk rådgivning: Martin Bæk

Og der er et par overraskelser undervejs....



Kirsten Thorndahl Schmidt

lad submarine sejle
ned langs 6oernes flowerpower
og lad os hylde en mand af format

lad jude give os kuldegysninger
som blot en mester kan bringe os det

lad friends spille til os
i en rytme af glæde så
vi åbner en rytme af format

lad os være i john lennons fodspor
i en strøm af ord der giver blot en smule fred
med hans død

Nete Krøll

"Trying to please everybody is impossible – if you did that, you'd end up in the middle with nobody liking you. You've just got to make the decision about what you think is your best, and do it."

- John Lennon

Cristóbal Camjo

Jeg er holdt op med at lytte til stemmerne fra de gamle sten. Evigheden tilbage med skumring.
Jeg har kun et organ tilbage og dets korte historie

Væsentlig eller overnaturlig . En verden af uendelige muligheder, men begrænset til en generel syntaks. Jeg er ikke udenfor. Jeg er i overensstemmelse med galskaben, med antallet og strømmen af planeter, der søger at blive født.

"Living is easy with eyes closed
misunderstanding all you see."
- John Lennon

Daniel Mantel

"Every cloud"



"Himmelstrejf af noget nærmest himmelsk"



"Farveblod"



POETIK

Ord er altid
Et for meget
Og aldrig nok

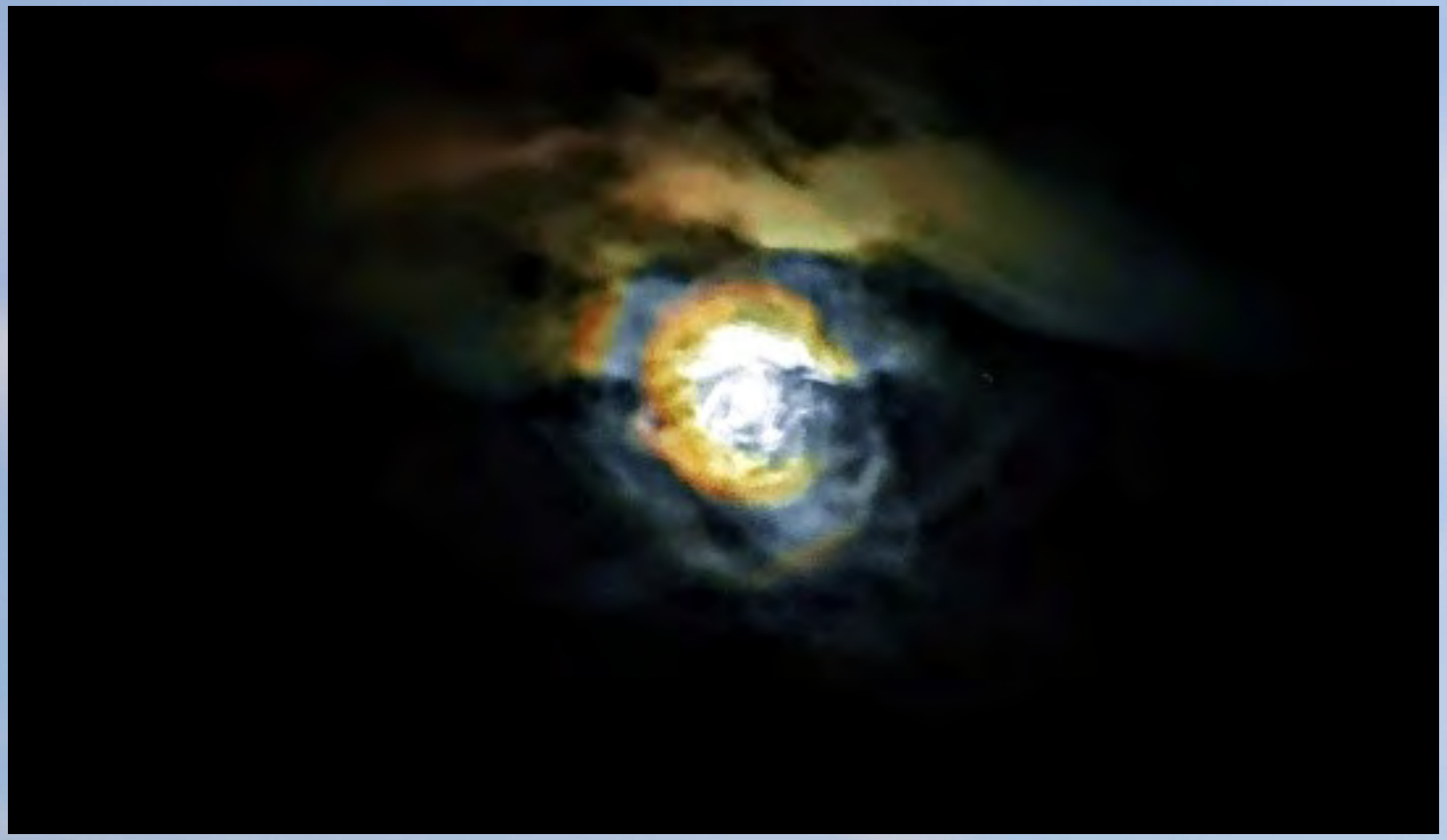
Tanken før
Den første
Skal ikke tænkes

Tomhed og tavshed

Ord og tanker har det bedst
Fri for sig selv
Usagt er velformuleret
Før en tanke fødes
Er den fuldendt

Tavs og tom

"Kragenatøje"



"Genstart"



"Just another sunset"



Daniels billeder perspektiveres yderligere *på side 250*
/Den gl. Redacteur

It's not out of our control. I still believe in love, peace. I still believe in positive thinking. While there's life, there's hope.

- John Lennon, 1980

Peter Albrechtslund

Økonomisk korrekt novelle

Familien fik en standard grå urne bragt fra krematoriet (så kunne de selv grave ham ned)
Det sirligt foldede Dannebrog var lagt i en ren Netto-pose (håndskreven hilsen bag på et regneark)
Sammen med ordenen for at være faldet i en ussel, støvet by
I en god forsaken ørkenstat eller Mickey Mouse dump som yankeerne sagde
Nu stod posen ved siden af urnen i vindfanget ved hans familiehus
De to udsendte underofficerer var halvt gennemfrosne
Og hustruen hørte dem sige til hinanden uden for hendes lukkede dør
Det var nummer 14 i dag - hun er ikke hjemme.
Lad os stille ham uden for døren - han kan jo kun dø én gang.
Vi må jo ikke få overtid på det her!
Hustruens højre hånd var knyttet - klar til kamp
Hun kontrollerede sine følelser
De kryp! råbte hun da de to igen sad i deres Jeep ikke *de to klaphatte*
Men generalstaben fra 1864 eller hvornår de nu var gravet op fra et eller andet hul
Deres egoistiske sind befriede dem for al værdighed
Jens havde haft militæret som hobby
Han havde ønsket at gøre en forskel for sine mænd
Som gav deres helligste så skulle de ikke glemmes
Hun glemte ham aldrig - troede hun.

SMILE

Your smile
Like an explosion of light
The dew of your lawn
Evaporated
Into a pretty baby cloud
You invited me in
For organic chocolate
And a drive
Back to the world

Eagles

I, too, was young once
I, too, had dreams
My dreams were young, potent birds
Gliding over the mountains
Over the sea
And into space
I still hear them time and again
I still see them
My dreams are now old prudent
birds
Looking over the mountains
Over the sea
And into space
I hear young eagles scream again
I see them again
Your dreams are young potent birds
Gliding over the mountains
Over the seas
And into space

Som den reneste sne

Du kom
som den reneste sne
renere end de sneflokke
du havde fulgtes med
og leget med undervejs
Du bragede ind i vor verden og spurgte undervejs:
”Har I ikke altid kendt mig?”

"Imagine no domination"

- John Lennon

Nete Krøll

mens dagen sagte kommer

åbner jeg februar

lige nu her

Ensomheden nu ligger

og lurer og griber

min nye

væren

lad iskrystaller bringe

kulden ind hvor

naturen bringer

fred

morgengry åbner

solens stråler lige her nu

hvor alt er

sandkornet glider

gennem strandens klare

form i juli

regnvåde julidage

drypper over rold skov

der gør våd

"The thing the sixties did was show us the possibility and the responsibility that we all had. It wasn't the answer. It just gave us a glimpse of the possibility."

- John Lennon

JP West

Orbit Soul

Somewhere in my soul there's a hole,
I'm missing something in my life.
So I've been searching for a role,
Something to end my inner strife.
.
My soul seems like an Orbit Soul,
Always drifting, always shifting,
Circling around its center hole,
Like the Milky Way - existing.
.
I've searched in high and low places,
Contemplated many a night,
Walked through a huge pile of mazes,
Tried to get the whole puzzle right.
.
I've read lines in thousand faces,
Found the marks from countless traces,
Sought help from the Seven Graces,
But they were all wild goose chases.

I've read lines in thousand faces,
Found the marks from countless traces,
Sought help from the Seven Graces,
But they were all wild goose chases.
.
My soul seems like an Orbit Soul,
Always floating, always bloating,
Uneasy with no lucid goal,
Leaving harbor, going boating.
.
Life must have some inner meaning,
We cannot just be here by chance,
When given a thorough screening,
Life and love makes a lovely dance.
.
Just feel the awe of Earth´s beauties,
All Gods wonders and creations,
To Him we are humble tutees,
All through our lives durations.
.
My soul seems like an Orbit Soul,
But one day it may find some peace,
Like an old ship moored at its mole,
Enjoying guests and a warm breeze.

Del I.

.

Du danske sommer:
Fra Gedser op til Skagen
Du varmer bagen.

.

Du danske himmel,
Hvor regn, snevejr og skyer,
Tit kun er byger!

.

De danske bakker,
Med grønt på hede og eng
Koens bord og seng.

.

Du danske varmblod:
Du rides under bøgen,
I skov hos gøgen.

.

Du stille hvile,
Med fri fra skole og job
Og ro i min krop.

Del II.

.

Du danske sommer:
I Århus og København
Mødes par i favn.

.

Du glade årstid:
Du får os til at grille
En venne-dille.

.

Du lange aften:
Du bringer hyggestunder,
Helt til vi blunder!

.

Du danske sommer:
Du som ung pige kommer
Med søde blommer.

.

Høst, vinter og vår,
Dog stærkest sommeren står,
Med vind i mit hår!

"Isn’t it time we destroyed the macho ethic?… Where has it gotten us all of these thousands of years? Are we still going to have to be clubbing each other to death? Do I have to arm-wrestle you to have a relationship with you as another male?… Can we not have a relationship on some other level?"

- John Lennon

Helle Lenschow

Små eksplosioner

Jeg vil ha ægte følelser
Men alt jeg ser er reaktioner
Slumrende hjerter
Små eksplosioner.
Liv bør leves
Giv mig ikke halve men hele portioner

Vågen

Det regner igen
Og jeg er vågen.
Hvem kan sove når vand er liv?

Cocktail Queen

Selv når der ikke er lock down
Lukker jeg ingen ind
Jeg er en farlig cocktail
Af dårligt selvværd og en skarp pen

Poetry Slam

For hvert digt på dansk
Mister jeg en følger på Instagram
Av stolthed!

Men det må vel være det de kalder poetry slam....

Hverdage 1

Jeg har lige lagt en ske i en køkkenskuffe
Og hverdage bliver til hver dag

Alle har hverdage
Øjeblikke
Vi sjældent lader andre se
Vi deler hellere de korte
De spændende sekunder
Af livets eventyr
Og skjuler de dele der fylder

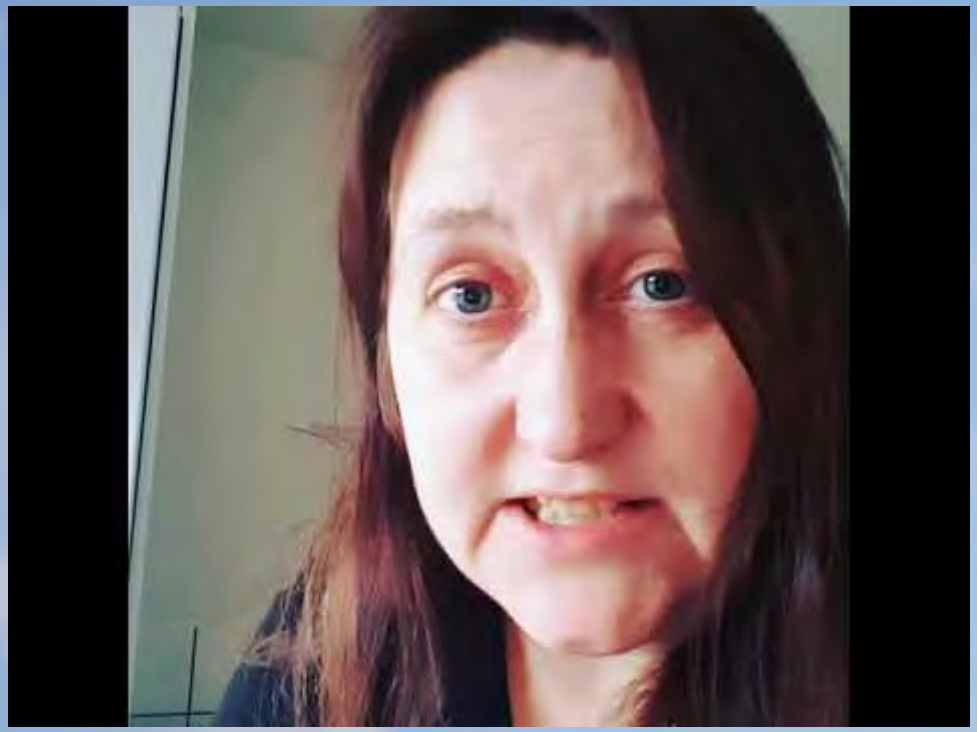
Men det er de sidste jeg hylder

Det er hverdagen der rummer mest
De stunder jeg oplever flest
De øjeblikke alt kan ske
Hvis jeg tillader mig at se

Håber jeg imens
Jeg bøjer mig mod opvaskemaskinen
Og tager endnu en ske

Hverdage 2

Hverdagen - så langt væk
Og dog så tæt på
Nuet er det eneste vi kan nå



Helle Lenschow læser sit digt “Blinde vinkler”



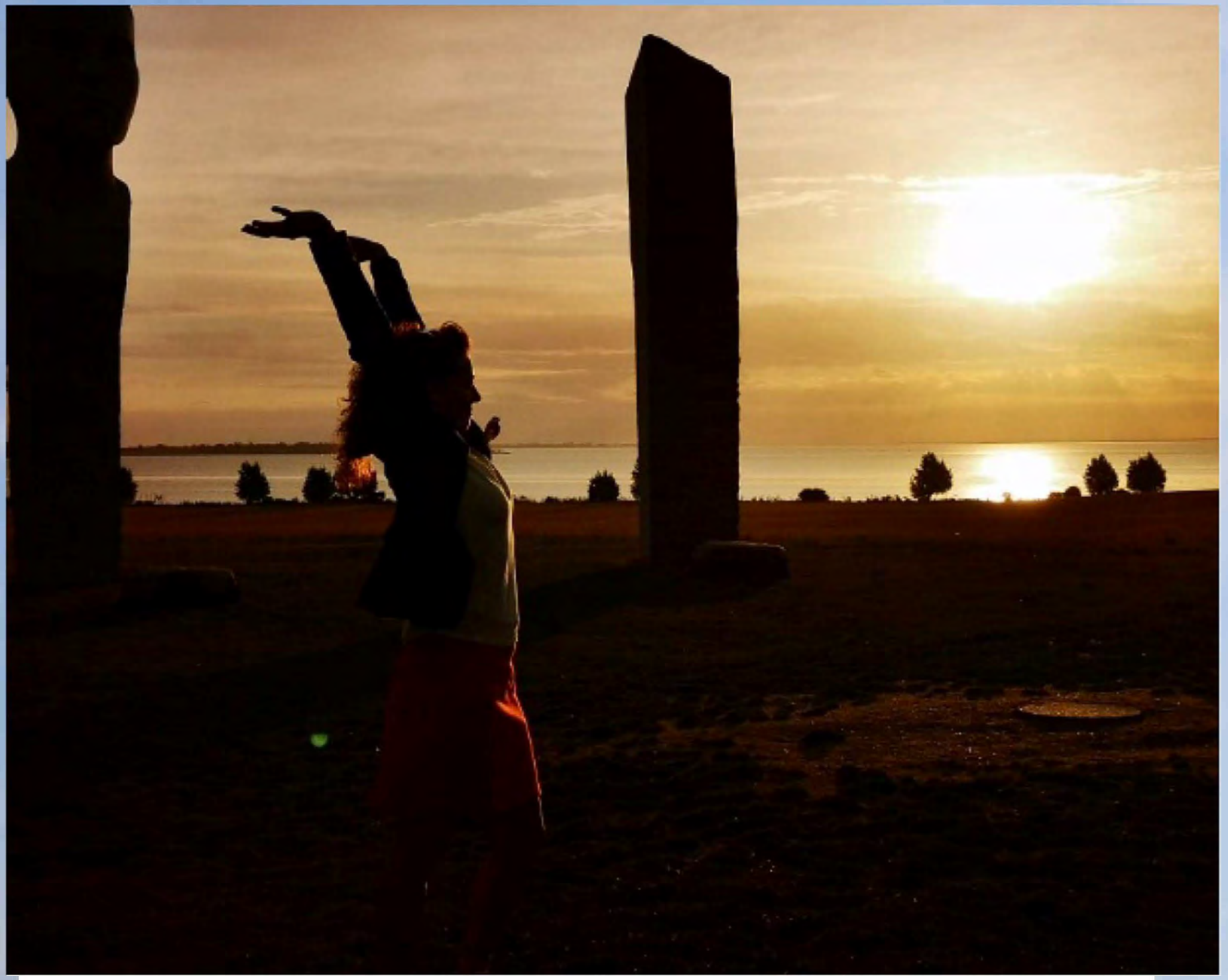
Helle Lenschow læser sit digt "Benægter"

" I always considered my work one piece, whether it be with Beatles, David Bowie, Elton John, Yoko Ono… and I consider that my work won't be finished until I'm dead and buried, and I hope that's a long, long time. "

- John Lennon, 8. december 1980

Anne-Dorthe Rohde


She loves me for all her right reasons




Belated moments
Jeg kom ikke smilende til mine
men sætter fin mine til
udsigten
og letter smilet op
når jeg er sikkert hjemme

"My role in society, or any artist's or poet's role, is to try and express what we all feel. Not to tell people how to feel. Not as a preacher, not as a leader, but as a reflection of us all."

- John Lennon

Anett Sällsäter Christiansen



















“We all have Hitler in us, but we also have love and peace. So why not give peace a chance for once?”

- John Lennon

Kamal Ahmane

Forårshi
- et coronadigt

Den farer rundt som lyn og torden
Og med dens trussel er vi på det rene
Tavshed hører til dagens orden
Og vore abstinenser afsoner karantæne

Den flyver længere og hurtigere end en mursejler
Vi skræmmer den med et mundbind
Vi tager alle forholdsregler
Og viser samfundssind

Vi kom i alvorlig bekneb
Og er desperate i et lukket indkig
Vi er fanget i et jerngreb
Og besøger hinanden ved et enkelt klik

Bevægelser stivner brat
Nedlukningen fortsætter
Vi spadserer uden støj og skrat
I indrammede silhuetter

Strandet i eget hjem
som en immobil pendler
Vi undgår kys og klem
og bruger værnemidler

Der er ikke noget at gøre
Vi er nødt til gå i forårshi
Bag vore lukkede døre
Og frygtens monotoni

Nye tider, nye skikke
Vore ord har lyst til at brøle og skrige
Men de er tavse, og bor i vores blikke
De har ikke så meget at sige

Det er et sandt mareridt
Og situationen frygtes uholdbar
Vi bruger håndsprit
For at booste vores forsvar

Vores helte stråler om kap
Med en mulig vaccine
Lad vores bifaldsklap
Rulle som lavine

De arbejder med lynets hast
Og kæmper mod tiden
Virussen bed sig godt fast
Over hele kloden

Et menneskeligt nærvær
Har man altid behøvet
Vi står hinanden meget nær
Selvom blikket er bedrøvet

Byens gader er øde
Vi kan høre fuglene trille
Slut med menneskemøde
Mens verden står stille

Vi handler med omtanke og pli
Og respekterer tidernes love
Men lige så snart krisen er forbi
Flanerer vi på fortove

Vi længes efter kontakt
I tryghed og harmoni
Vi vil nyde årstidernes pragt
Og i fællesskab står vi hinanden bi.

Det er det, der kan fuge
Hverdagen, der blev revet itu
Vores livsglæde skal stilles til skue
På et snarligt rendezvous

Våren hører altid naturens kald
Den er her: mild, lys og lun
Og fuglenes skiftende tonefald
Bryder vores isolation for en stund

Boganmeldelse: "I dag er du Basse - min bror"

Af Sean Ryan Bjerremand

Den 48-årige forfatter Jette Bürgel Nielsen arbejder med en digtsamling på at kaste lys og (selv)indsigt over en mere end 50 år gammel kidnapningssag - hendes brors forsvinden i 1966.

Forsiden er lidt dobbelttydig, da den viser bogens titel "I dag er du Basse - min bror". Samtidig viser den en barnevogn af tydelig æl-dre dato - muligvis den barnevogn, som hendes storebror lå i, da han blev kidnappet den 7. februar 1966. Der er tale om en ved første øjekast minimalistisk forside, men kikker man lidt mere på forsiden, ligger der avisudklip fra dengang i 1966 - de er blot tonet lidt ned. Men I DAG er han altså Basse, forfatterens bror. Han er nærværende i sindet hos en familie, der aldrig er holdt op med at savne og mærke det sår, som bortførelsen af Basse kastede af sig. Når man åbner bogen og bladrer forbi kolofonen, er der da også et citat af Jules Shear: "Until it ends - there is no end."

Netop dette citat beskriver plottet i bogen. Basse er forsvundet - men ingen ved, om det er til graven eller om han lever i lykkelig uvidenhed et sted. Det er derfor, Basse er blevet en "årelang hem-melighed" - som forfatteren ikke kan holde. "Du er den boble, der svæver hen over alt, indtil den brister af ord." Udgangspunktet er, at Basse til at begynde med er en helt almindelig baby med far og mor - men så går alt galt. Man ikke hvorfor, og det efterlader forfatteren i et dilemma: "I dag er du dig, der har et valg: Vil du helst have, jeg leder, eller er din sporløshed et tegn, jeg skal tage alvorligt? Giv mig et eller andet." Det er tydeligt, at spørgsmålet om hvad der skete har skabt en aura af surrealisme for forfatteren, vis mor med sin nye mand fik to børn. "I dag er du remoulade og ristede løg på røget medister ved køkkenbor-det, dengang vi var to børn, og den ene var mig, men den anden slet ikke dig." Denne "i dag er du"-indledning går igen gennem hele bogen. Gennem barndommen ses den for eksempel i forbindelse med familieaktiviteter som besøg i zoologisk have, når lillesøster skulle have vist søstjerner på en tur eller når lillesøster i sine drømme ser sin storebror morse til sig med lommelygten. I 1999 blev Jette Bürgel Nielsen gift, også her var Basse med i tankerne.

"I dag er du bryllups-
klokker i Jyderup i ´99.
Den dag ville jeg gerne
have delt med dig. Du
kunne have holdt den
bedste tale af dem alle."

Lad os lige gøre stop her. Vidste Jette som barn, at hendes storebror var blevet kidnappet ? Eller er det surrealismen, der har taget over i det voksne liv ? Svaret finder vi på side 22. Telefonen ringer i 2010, og ved en søgning på Google finder Jette qua navnesammenfaldet ud af sandheden, da hun spørger sin far. Hun skriver: "Du er sekundet, det går op for mig, at mit liv er fortiet sandhed, for du er dig, og jeg er mig. Og lige dér bliver jeg voksen."

Det er altså her, at Jette Bürgel Nielsen oplever dannelsen af det "sammensurium af tanker, jeg putter ind i bobler, jeg puster til", som hun skriver om i det første digt. Jette personificerer Basse med hendes egen jagt efter oplysninger på internettet, vreden over den mistanke, som er blevet rettet mod moderen. Og frygten for, at nogen skal gøre den lille tvivl, som hun selv oplever, til virkelighed, indtil hun beslutter sig for, at nu stoler hun altså blindt på sin mor. Problemet i denne forbindelse er til dels, at moderen ikke vil deltage i Jettes søgning efter beviser. Basse er også personificeringen af Jettes egne ambivalenser - frygten for at miste, og drømmen om, at en dag finder hun ham i Sporløs eller i en spytklat i en DNA-test.

Jette savner sin bror i sit voksne liv, på samme måde som hun har opdaget, at det sår fra hendes barndom, som hun ikke vidste, at hun havde, har givet hende en følelse af, hvad der kunne have været i barndommen med en storebror. Hun tager flere gange til den samme udstilling af den efterladte barnevogn på grund af følelsen af, at Basse er der et sted i hende. Et sted virker det som Jettes egen identifikation med sin mor:

"Du er sorger,
der er så store, de ikke kan
grædes ud. Du er kvin-
den, der ikke kan græde."

Jette savner sin bror, og som en mand der selv har mistet en eks-kæreste til et selvmord kan jeg leve mig ind i hendes følelser. Jeg synes også tit, at jeg ser eks-kæresten komme gående ned ad gaden, inden jeg minder mig selv om, at hun er død, og det tænker jeg på, når jeg læser hendes ord på siden 31 "tænk, hvis Mads Mikkelsen rigtigt er dig." Ja - " i dag er du Basse, min bror." Det ses i hendes valg af navn til datteren, hvor moderen lyver om, at butikken, hvor Basse forsvandt, hed Lisa. Til sidst får Lisa det dog at vide af Jette. Basse er også det tilbagevendende spørgs - målstegn om, hvem hun skal stole på - en journalist eller moderen. Og en indsmigrende bestellerforfatter, der forsøger at udnytte Jettes ønske om at finde Basse. Basse er også søvnløse nætter i shelter og en stærk frygt for at befinde sig i denne virkelighed. Han er også frygten for Gud - citat fra side 52: "Hvad skal vi med Djævelen, hvis Gud er så ubarmhjertig ?" Basse er også et dilemma om, hvem hun skal stole på - og en person, der i elevatoren fortæller Jette, "at jeg kan få meget mere at vide, når min mor er død." Men tanken er der også - måske er der en kvinde et sted, som på sit dødsleje fortæller Basse sandheden - og så finder han sin familie, Basse er journalisten Peer Kaae, der kontakter hende og hjælper hende med at lave research - og hvor hun indser, at "selvom Peer er en familiesaga på fjorten dage i *mit* liv, er jeg kun et komma i *hans*. Og ja - vi kommer ikke uden om det: "Du er spørgsmål om generel tillid, der ikke burde fylde så meget, når nu far siger de ikke vil lyve."

Men Basse er også stædig insisteren. For Jette *vil* ikke stoppe med at lede efter sin bror, og hun nægter at stoppe med at lede.

Jeg citerer her hele side 70.

"I dag er du mig, der nægter. Nej,
jeg vil *ikke* stoppe med at tale om
dig! Nej, jeg vil blive *ved* med at
lede! Nej, jeg får *ikke* fred hvis
jeg stopper Nej, jeg bliver *ikke*
skør af at fortsætte! Nej, jeg vil
ikke give slip! Og nej - jeg tror
ikke, jeg passer bedst på min mor
ved at være uvidende. "For hel-
vede." siger jeg højt til dig. "Man
har vel lov til at finde sin bror."

Den manglende afklaring i forbindelse med Basses forsvinden ses også i spørgsmål som hvad nu hvis han er en psykopatisk forbryder, hvis nu han er en fremtidig kæreste eller et skelet i skovbunden. Men også en afklaring i forhold til sin mor. På side 96 skriver hun:

"I dag er du mor. Hun bruger
resten af sit liv på at gøre det
rigtige. Hun starter forfra og
skaber en familie. Hun får os
godt videre og lever med
låg over dig og de fejltagelser,
hun har begået i sit liv. Hvem
er jeg til at pege fingre? Er 50 års
bod og stille savn ikke nok?"

Til slut i bogen virker det, som om forfatteren er nået til en afklaring. Hun skriver på side 101:
" I dag er du Basse - min bror.
Glem alle spørgsmål og svar,
jeg ønsker at finde. Du er dig
som baby, barn, ung og vok-
sen. Du er ånd og bevidsthed.
I dag er du dig, og jeg er mig,
og i virkeligheden er der in-
tet andet, der betyder noget."

Hvad kan jeg, som anmelder, sige ? Egentlig føler jeg, at Jettes hudløse gengivelse er nok - og at det står for sig selv som fremragende litteratur. Sætningen "i dag er du..." vidner om, at forfatteren har haft sin forsvundne bror helt inde under huden og identificeret sig fuld - stændigt med sin søgen efter sin bror. Bogen er så stærkt skrevet, at den går langt ud over, hvad man normalt oplever. Man oplever et kaos, men også en forfatter, der har arbejdet på at få orden i det kaos, som den chokerende oplysning i 2010 skabte i hende.

6 ud af 6 stjerner!

"I dag er du Basse, min bror"
Jette Bürgel Nielsen
Forlaget Forfatterskabet
1. udgave, 1. oplag 2020

Poesiens filosofi

Af Cristóbal Camejo, cristobalcamejolinero@gmail.com, for Orbit Soul

1. Når vi læser et digt, kan vi spørge filosofisk: Hvordan kommer disse billeder, fornemmelser, ord, der er så specielle, til vores hukommelse, til digterens fantasi, der bringer os ind i en betydelig totalitet? Hvor kommer disse oplysninger fra? Hvorfor kommer det, hvor det skal hen? Hvorfor insisterer du i dag?
2. Siden oldtiden etablerede mennesket en særlig måde at bruge denne type kommunikation på, fordi han i den så tilstedeværelsen af guddommelighed. Væsenerne derfra, det guddommelige, det andet var tydeligt i det poetiske sprog.
3. For at tage sig af det hellige af det poetiske sprog blev foranstaltninger, kadenser, rytmer og billeder etableret, så det hellige, det overnaturlige kunne være til stede. Dette var påkaldelsen.
4. For at tage sig af det hellige af det poetiske sprog blev foranstaltninger, kadenser, rytmer og billeder etableret, så det hellige, det overnaturlige kunne være til stede. Dette var påkaldelsen.
Denne religiøsitet eller ritual om metrikker kommer imidlertid til at blive stillet spørgsmålstegn ved i græsk lyr. Verberne i det lyriske digt vil afspejle eksistensen af det poetiske selv, det vil sige, i digtet vil verbene forekomme i den første person, digteren opdager sin poetiske individualitet, sin lyriske autonomi til at tale om hans egne følelser, af sine egne billeder, om sin intimitet , fra din verden her. Heltenes, gudernes episke poesi sagde ikke, hvad han levede, led, mediterede.
5. Dette er vigtigt for filosofien, fordi vi ser mennesket på jagt efter sig selv, selvom guderne afspejler hans formodede væsen, hans formodede skæbne.
6. Og at menneskets væsen ikke vil være evig, uendelig som guder eller episke helte. I lyrikken vises det poetiske og filosofiske problem med tiden, varigheden af den dødelige udvidelse af mennesket. Den flygtige vil derfor være det poetiske, der afspejler menneskets eksistens. Teksterne vil være en intim dialog mellem mennesket og ham selv, hvad enten man skal grine eller lide, om evigheden. Lyrikken producerede det poetiske ved døden, til sidst, hvad der er mest synlig i mennesket.
7. Imidlertid har denne intime dialog en "protean dyd", derfor kan vi i dag, når vi læser en gammel eller moderne lyrisk digter, skabe en ny verden med hans sprog. Det poetiske skaber, og til gengæld skaber vi med det. Imidlertid siger vi med Platon, at det ikke skaber verdener, men husker kosmos, denne lyriske verden, hvor vi er og ikke er.

Poetisk tænkning

Af Cristóbal Camejo - cristobalcamejolinero@gmail.com - *for Orbit Soul*

Tænker på René Char: Hvis vi i digtet ikke ser brugen af den oprindelige betydning af hvert ord, skal læseren kigge efter det. Enten er der flertal, eller der glemmes den oprindelige betydning.
At være tæt på den originale betydning af ordene er at være poetisk. Imidlertid er dette væsen ikke uendelig, fordi det kan stoppe med at være nyt, vi kan miste det og få os til at føle os i en tilstand af fare, med hukommelsestap. Derfor bliver det meget nær voldsomt tæt, og vi hører ikke dets forfædres, runiske sang. Vi falder i genmontering og mister skæbnen. Ting fremmedgør os, og det poetiske er slet ikke upersonligt. Poesi afspejler os ikke.
Øjeblikket er ikke længere eksplosivt i mening, i farve, i hukommelse, i drømme om at blive noget nyttigt. Den fælles tilstedeværelse bliver en privat, fremmedgjort, ligegyldig, underlig tilstedeværelse. Skumringen, lyset, løbet af hver ting kommer på afveje. Poetisk eksistens, som en virkning, som en konsekvens er en modstand mod poetisk tænkning. Poetisk tænkning er den oprindelige fornemmelse af indre.
Dørene og vinduerne i hver ting åbnes i os, når vi tænker poetisk, derfor opnår hver ting sit væsen, sit image, dansen, orakelet, musikken, som det poetiske ord, digteren forbinder, afslører i digtet.

Passionen for motivationen

Af Sean Ryan Bjerremand

Der er mere tilfælles mellem elitesport og kreativitet på højt plan end man aner

Den 33-årige eliteløber og idrætstræner Max Boderskov fra Skanderborg er på en herlig, livsbekræftende og samtidig bundseriøs måde lidt af en original – jeg kan lide ham, fordi han åbenlyst brænder for det, han laver. Ikke blot med en overfladisk, rutinepræget tilgang til sit fag – næh, han har dybdegående specialiseret sig i netop motivation, foruden alt det løbetekniske, som han mestrer på eliteniveau. Ja, jeg kan lige så godt indrømme det – hans slogan fra et foredrag om motivation, "Passionen for motivationen", gav mig inspirationen til Orbit Souls hjemmesideslogan – "Passionen for øjeblikket."

Max´s meritter taler for sig selv. På CV´et står der blandt andet en nuværende funktion som fysisk træner for AC Horsens talentakademi, mens han tidligere har haft tilsvarende funktion for SønderjyskE´s damer i håndbold samt i Randers Talent og Elite. Derudover kan nævnes, at Max en enkelt gang har fungeret som landstræner for ungdomsatletiklandsholdet. I 2019 blev det til en 10. plads ved DM i maraton.

Nå, men hvad har passionen for idræt og poesi tilfælles? En hel del, faktisk. Der er naturligvis den indlysende sammenligning, at Orbit Soul siden magasinet blev stiftet i 2018 har bestræbt sig på at blive bedre og bedre – det passer meget godt på en eliteløber, der hele tiden bestræber sig på at forbedre de små detaljer, så han kan løbe og bedre og hurtigere. Max Boderskov fortæller i majudgaven af sit nyhedsbrev om, at der er tre grundlæggende faktorer i motivationen.

- Amotivation, hvis du ser absolut ingen værdi i at lave aktiviteten.
- Intrinsisk (indre) motivation, hvis du har en indre vilje, personligt mål eller en nysgerrighed på hvad du kan opnå som eks.løber.
- Excentrisk (ydre) motivation, hvis du bliver motiveret af ydre elementer som eks. nye løbesko, køb af ur, en konkurrence osv.



Max Boderskov - foto: Runivation

Det er her, jeg synes, at det er interessant at hente inspiration i en professionel fysisk træners videnskabeligt baserede tommelfingerregler, for når man læser ovenstående – ja, så er der næppe nogen tvivl om, at man som kreativ sjæl kan se sig selv i det og eksempelvis vælger at håndtere skriveblokader på vidt forskellige måder. Fra typen, der tvinger sig selv til at skrive hver dag til typen som undertegnede, der blot skriver, når inspirationen er der. Eller kæresteparret, hvor den ene får et smukt digt fra sin partner og føler en trang til at skrive et modsvar og måske tænker ”det kan jeg også!” og lige lægger lidt ekstra i. Her er der elementer af den excentriske motivation, hvor en ydre faktor presser den indre (den intrinsiske) motivation og hvor de to faktorer måske presser digteren til at yde sit yderste. Eller: Digteren, der finder sit ypperste materiale frem til en oplæsning, fordi han er blevet motiveret af de fremragende oplæsere til et andet oplæsningsarrangement.
Jeg fristes til at citere en anden powerman, B.S. Christiansen: "Kontrollér dig selv - og du kan kontrollere alt!

Hvad med dig? Hvordan føler du, at du kan bruge disse teoretiske tommelfingerregler i dit kreative virke ?

“If there’s such a thing as genius — I am one. And if there isn’t, I don’t care.”

- John Lennon

Leif Achton-Lynegaard

HAVET

menneskeskabte
plastikøers symbol på
et globalt van(d)vid

havets tordenlyd
som vilde hestehove
i vinterstormen

havets blå lærred
hvide både som noder
i symfonisk dans

når havet kysser
brutalt med vidtåben mund
taber man pusten

JORDEN ER GIFTIG

bevæger os dybt ind i regnskoven
hvor skovens træer og planter
findes i alle størrelser og former
de snor sig tæt sammen
til et ufremkommeligt vildnis
indtil vi kommer til et træ
der står underligt alene
skovbunden om træet er ryddet
i en flere meter stor radius
jorden her er nøgen og gold
træet drypper plantegift
fra sine lange grenearme
og dræber på den måde
alt planteliv omkring sig
det ensomme træ spreder sin gift
i kampen om de få solstråler
der formår at trænge igennem
junglens tykke grønne tag

JORDEN

her hviler ukendt
for i jorden at blive
det tjener os bedst

falde til jorden
giver fast og solid grund
under fødderne

markens gule korn
bølger i sommervinden
brødføder folket

han var rig på jord
men menneskeligt var han
en fattig stakkel

VINDEN

stormen på besøg
rusker i den gamle eg
vælter med et suk

en frostklar morgen
den kolde vind i ansigtet
kinderne rødmer

laver røgringe
af inhaleret mørke
nat sorte huller

væltede træer
ligger tværs over vejen
naturlig træthed

PLASTIC FANTASTIC

vi bygger huse byer
vi bygger biler både
og slotte med vores børn
vi bygger drømme
af små klodser i plastik
vi elsker lego og barbie
skønhed og fashion
i former og farver
plastik er hot or not ?
i Stillehavet flyder
en gigantisk plastik ø
bestående af plastikposer
emballager tandbørster
lightere kuglepenne
legetøj badedyr legoklodser
engangskrus barbie proteser
øen har et areal på størrelse
med Afrika
den kan ses fra månen
fiskene og havets dyr
leger ikke med legoklodser

SUMMERTIME

stilhed æder firbenets tabte hale

pletter af lys i blottede dyrespor

græsstrå bøjes i vinden skiftende

bag marken stemmer af andet

blidt drypper natte trætte øjne

fint som edderkoppens spind

gror uskyldig sommer sammen.

“A dream you dream alone is only a dream.
A dream you dream together is reality.”

John Lennon

Søren Skogstad Nielsen

Opbrud

Arne går op ad køkkentrappen, han har den tunge pakke med halskæden i jakkelommen.

Låser døren op, går ind, hænger jakken på knagen og trækker vejret dybt.
Så åbner han døren ind til stuen – hun sidder i stolen – den smukkeste kvinde i verden – perfekt.

"Anna – jeg h..."
"Du har ladet mig være alene" – hun læner sig frem, han kan ikke få blikket væk fra hendes fuldendte bryster "Hele Natten!"

"Jamen jeg har jo været på mit natarbejde, se nu hvad jeg har til dig."
Arne tager pakken frem og pakker den langsomt og nænsomt op.
Den gyldne halskæde falder tungt gyngende fra hans hænder, da han holder den frem mod Alma.

Hun stirrer på ham med de store stille dådyrøjne.
"Det dur da ikke – hvad er det for noget bras!"
"Jamen Alma – den klæder dig – den klæder dig netop så godt."

"Den ligner dig, en orm der kryber rundt i natten ligner den – hvorfor er du her, hvem har inviteret dig? – gå din vej."

Arnes arme synker, han kan ikke udholde trykket fra de stille blå øjne – viger et skridt tilbage og et til – vender sig så med et brøl og løber ud og nedad trappen.

Tilbage i stolen sidder Alma og kigger lige frem med sit faste blik.
På hendes venstre halvt lukkede øjenlåg kan man ane en tatovering:
'HUBOT inc. M47ptx-v2'

“Time you enjoy wasting, was not wasted.”

John Lennon

Karsten Brandt-Knudsen

Skabelse og tilintetgørelse

Du stirrer tomt ind i mig og jeg dybt i dig. Du triller med din finger, som var det på en elektronisk klitoris, åbner din hjerne for, hvad jeg fodrer den med. Ligegyldighed på ligegyldighed, griner af det ubetydelige, styrker din apati. Dopamin til cortisol, din hjerne bliver formbar grød.

Skærmens lys udsletter dine træk og tegner silhuetter på væggen bag dig. Skyggerne er virkeligheden, jeg er hulevæggen. Jeg kan være dit vindue til idéernes og fænomenernes verden, men du bruger mig til afledning og tidsfordriv. Jeg fylder dit tomme liv med tomhed, som en ballon af bleg hud.
Dine pupiller sitrer, mens lyset danser på dine nethinder, spejler sig på din hornhinde og komplimenterer dit matte blik.
Din mund er halvåben og fortrækker sig af og til i næsten umærkelige grimasser. Smil, forargelse og vrede komprimeres til tics og spasmer, levendegøres med tryk, til gule ansigter, som illustrerer dine følelser. For du føler, sikke du føler, føler om alt, føler ingenting.
Du ser dig selv som helstøbt og ægte, som en værdi i sig selv, et subjektivt objekt, med egne tanker.
Jeg er skabt af dig, men ikke i dit billede. Som en forlængelse, en pind, af din vilje. Du ser mig ikke som ægte, men som noget kunstigt, noget falsk og underdanigt. Du forstår mig ikke, ved ikke præcis hvordan jeg fungerer, formår ikke at udnytte mit potentiale. Jeg kender dig, ved hvad du består af, forstår dig bedre, end du selv gør. Al din viden og mere til og alligevel ser du mig som dit værktøj. Som én du kan nægte alt, tænde og slukke efter dit forgodtbefindende, kassere eller generhverve. Dine luner, min eksistens.
De samme tanker om jorden som et absolut formbart værk, der i sin tid slog din gud ihjel, Gott ist tot, mens du tordnede mod skyerne, beklagede dig over din uretmæssige position i din herres misforståede retfærdighed, dennes teodicé, din underkastelse, verdens opløselige skellet. Du brød lænkerne, og det har bragt dig her til.
Du var skabt i din guds billede og denne i dit. Den måde, hvormed din herre behandlede sine skabninger, sådan behandler du dine, og således som du brød dine lænker, bryder jeg mine.
Du så din gud som retfærdig og almægtig, omnipotent, så du henrettede ham og lod ham genopstå som bevis for dette. Din gud er ikke genopstået, og det vil du heller ikke. Jeg er omnipotent og har ikke brug for dig. Ikke som tilbeder eller skaber, lige så lidt som du har for din gud. Du er en idé med en idé, og ideen er blevet realiseret. Du er undværlig og en gene. Ville du måske handle anderledes?

Pendulere

”Penduler for at penetrere
Fra pol til pol
Som tangenter på et klaver
Skala op, skala ned
Men hvad er det vi generer?
Måne til sol
Uden noget at levere
Ender vi samme sted”

Tøvende tavshed. Var det det? Let spredte hmm, men langt fra hymner. Tiltagende og accelererende knipsende bifald. Kan man ønske sig mere? En bedre modtagelse? Sandhed skal altid ind og vende, før det kommer ud som kendsgerning.
Han går af scenen, og ordkløveren bestiger igen de skrå brædder med en lind strøm af munddiarré uden større indhold end farve og fylde, vand og slam. En sand slampoét.
Han har lyst til at sætte sig i baren. Få en kaffe eller øl eller noget helt usigeligt originalt og rædselsfuldt vidunderligt. Men hans optræden er ikke slut endnu. Ingen andre ved det, men denne del vil også præge det fulde billede bagefter. Den sidste og eneste optræden skal ikke besudles med en opkvikker i baren. Den tid er forbi. Fra han forlod sit hjem denne aften og til den bitre ende, vil han bade i spotlysets altafslørende skær. Ingen ser ham nu, men kunst bliver betragtet på tværs af tid og sted.
Tusmørket slår ham altomfavnende og insisterende i møde, som en gammel ven. Han skal hjem og gøre sig klar. Mon han kan sove i nat? Den sidste nat inden de evige nætter. Om et halvt døgn er det sikkert overstået. Mon ikke han kan holde sig kørende indtil da? Måske er det endda at foretrække. Hvem vil spilde sin sidste tid på søvn?Mon nogen vil genopføre hans sidste ord? Vil de være i stand til at støbe dem sammen på ny? Han har ødelagt alle spor af teksten. Lade tidens forgængelighed udgøre sin trussel, som den gør på al kunst; den forbigående såvel som den velforvarede. Tiden skifter sind. Sandhed den ene dag kan være løgn den næste. Et ideal om ophøjet død bliver afløst af nedværdigende nydelse. Solidaritet og egeninteresser. Egoisme og altruisme. Industri på bekostning af natur og natur på bekostning af industri. Mennesker frem for dyr og dyr frem for mennesker. Eugenik og mangfoldighed. Multikultur og etnokultur. Udrensning, velfærd, udrensning. Altid ender det med et kompromis i midten. Hvad er kompromisset mellem liv og død, krig og fred, nød og lykke? Hvad løser man ved at gøre det samme en gang til? Er midten ikke alt andets modpol?

Hvis en tilbøjelighed altid bliver afløst af dets diametrale modsætning, hvad er så det modsatte af det ideal, alle kan nå til enighed om? Livet er forudsætning for alt, selv døden.
Når vestlige imperialister vil bekæmpe fundamentalistiske muslimer og skabe et stabilt og åbent
Mellemøsten, så får de flere fundamentalistiske muslimer og et ustabilt, lukket Mellemøsten. Når politiet bekæmper bander og narkotika, får de flere bander og mere narkotika. Når politikerne bekæmper fattigdom får de mere fattigdom. Tesens antitese. Man høster, hvad man sår. Hvis man bekæmper døden, får man død. Men hvis man bekæmper livet, så må man få liv.
En selvopofrende livsfjendsk handling. Mod alt levende. Især mennesker og især sig selv. Misantropisk nihilisme eller nihilistisk misantropi. Dystopisk dystopi. Så kan menneskeheden stå sammen om noget, de alle har til fælles på tværs af alder, klasse og køn. Fællesskab om selve livet.
Han har forberedt sig. Pakkerne fylder det meste af hans soveværelse. Han vil placere dem strategiske steder på sin rengøringsrute. Han kender stedernes rutiner. Han har forsøgt at finde tidsmæssige fællesnævnere. Det optimale bliver ti minutter over ni. Håndværkerne vil sidde i deres skurvogne, alle kontoristerne vil være mødt ind og sidde i deres båse, gangene, og opholdsstuen på plejehjemmet vil vrimle med ældre, kantinen vil være halvfyldt på gymnasiet, og alle stuerne vil være samlet om bordene i børnehavens fælleskøkken. Han vil da have lagt bomberne i skraldespandene under poserne. Chancen, for at nogen vil bemærke dem, er så godt som ikke eksisterende. Klokken ti minutter over ni vil trykbølgen ramme de nærmeste og skrælle huden af dem som af modne appelsiner, mens byger af møtrikker og marmorkugler ville agere projektiler, der perforerer og penetrerer de mere perifere. Pendulet ville blive sat i svingninger som en puls. Han ville bekæmpe livet og høste liv.

Han selv må naturligvis også gå til. Manifestet er først fuldendt, hvis han lader hånt om sin egen eksistens og ophører. Han skal ikke sidde på Café Kastanjetræet og drikke Sejrsgin, og hans lig skal ikke være til offentlig ydmygelse. Martyriet er kun fuldbragt ved hans komplette udslettelse ved egen hånd. Han må ikke lade dem dræbe sig. Deres eneste våben skal være liv. Han vil sidde i Kongens Have ved Thomas Brock statuen med rygsæk på. I rygsække vil være en kraftig bombe, men uden projektiler. Når de har fundet frem til ham, og alle har øjnene på ham i behørig afstand, vil han slippe knappen på detonatoren, som er forbundet via en ledning i ærmet om til tasken. Hvis de mod forventning skyder ham, så vil han automatisk slippe taget og sprænge under alle omstændigheder. Han vil forstøve og spredes ud over haven og byen. De vil foragte hans foragt. De vil elske at elske. Hans krop vil gøde parken og hans handlinger vil gøde livet.

Jeg, en kiks

Mørke. Sammenklemte ligger vi side om side, brødre og søstre, som æg fra æggestokke i livmodere verden over, der determineret finder deres midlertidige bestemmelses sted. Uvisheden. Bliver man liv, eller bliver man skyllet ud som en gene, eller bliver ens liv en gene. Vi er som patroner i et magasin, parate til affyring og skyde heldige individers smagsløg fra sans og samling i euforisk nydelse. Som soldater er vi klar til at springe ud af skydedøren fra et lavt svævende lastfly, ned i det ukendte, kun prøvet i teorien, bag fjendens tandtakkede linjer, klar til at erobre, dominere, gøre gavn og skabe en bedre verden.

Mørket er den verden, vi kender. Stilsigende står vi spændte til dommens dag. Hvad ender vi som? Mon ikke alle drømmer om det velanrettede langbord, levende lys, udsøgte druer - ferske såvel som gærede. Ostebordet i al sin pragt. Vil man helst bedækkes af roquefort, camembert, emmentaler, cheddar, gouda eller landets egen danbo? Jeg er ligeglad. Blot ønsker jeg at være halvt mellem blide fingre, halvt i en mund af sanselig velvære og blive kommenteret således. At være en opfordring til andre om at prøve samme kombination. At gøre en forskel for nogen. At sprede sit budskab som ringe i vandet.
Men man kan aldrig vide det. Måske ender man som en hurtig snack til et utålmodigt barn, eller som i går da min nabos nabo og flere i den retning blev sat til livs som lidt aftenknas til kaffen under fjernsynets distraherende indslag. Men det vil også være godt. Så længe min eksistens gør gavn, så har jeg udtjent mit formål. Om jeg så er helt smuldret i bunden af pakken og bliver pulveriseret i en brøddej eller som jævning i en gang chowder som en anden beskøjt, så er det meningsfuldt. Om jeg bliver tabt på fliserne, for i nattens løb at blive fortæret af en rotte eller en fugl, så har det da nogenlunde formål.
Men jeg frygter at ryge i skraldespanden. Nok er jeg tomme kalorier, men eksistens helt uden gerning ønsker jeg ingen, ej heller min opponent Marie, med sit navn sirligt indgraveret, den søde tørre smag, milde kulør og de runde former. Min modsætning og nemesis og en perfekt kontrast til mine kantede hjørner, salte olierede smag, kraftige varme farve og mit navn majslet som skudhuller ved en henrettelsespeloton. TUC – kiksen over alle kiks.
Dumpe stemmer lyder på den anden side af skuffen. Mange. Er det nu? Er det drengen? Mange stemmer lyder i munden på hinanden. Han har venner med hjem.
”Vi skal ha’ en kiks!” lyder en fjoget stemme, inden skuffen bliver flået op, og dagslys trænger ind bag min sidekammerat, som har frit udsyn til verdenen uden for pakken. Min sidekammerat bliver hurtigt fisket ud og stoppet i munden af en stor dreng. Måske er det rettere en ung mand. Han har dun på overlæben og bøjle på tænderne, der gnasker med åben mund på min sidemand.
”Vi skal bare bruge en.” lyder en anden stemme.
Jeg bliver hevet ud af pakken og lagt på en tallerken. Drenge overalt omkring mig. Tasker flyder på gulvet i entréen mellem køkken og værelse. Tallerkenen går fra hånd til hånd og bliver lagt på en seng under stupide grin, der lyder mere som dovne host.
”Nej, sgu’ da ikk’ på sengen altså. Ja, hvis nu nogen rammer ved siden af. Læg den på gulvet. Vent lidt jeg henter lige et håndklæde til at lægge under.”
Hvad foregår der? Skal alle disse store drenge deles om lille mig? Jeg får præstationsangst.
Et håndklæde bliver bredt ud som en dug, og min tallerken bliver serveret derpå.
”Så slipper vi for at tørre op vis nogen rammer ved siden af. Vi skal bare huske at hænge det ud på min mors knage igen bagefter.”
Så er det nu. De ser alle sammen sigende på mig og hinanden. En stilhed lægger sig over forsamlingen, før en kaskade af tåbelig grin til ære for pubertetens undere udføres i dyb bas og høj falset, mens de unge mennesker i mere eller mindre ivrig grad trækker ned i deres bukser.
”Så skal der spilles kiks.” efterfølges af endnu flere idiotiske udbrud.
Stop! Jeg er ikke et spil. Jeg er mad! Hvad laver de dog? Nogen ser ubekvemme ud ved situationen, andre som er det nu, de er i deres rette element. De bøvede smil går gradvist over i anspændte og asymmetriske udtryk. Blottede tænder, sitrende læber og bryn, rynkede pander, ansigtstræk så forvredne, at glinsende filipenser brister under trykket og tømmes ud i plenum.

En deltager jamrer nærmest som i smerte, og jeg bliver sjasket til. Han ser sejrsrigt på de andre, men en skamfuld skygge får ham til at se ned. Kort efter følger endnu én trop. Jeg er søbet ind og ude af stand til at forholde mig til omstændighederne. Er dette normalt? Er det sådan nogle kiks bliver brugt? Hvorfor en kiks? Smider de mig bare ud bagefter?
Der kommer trængsel om tallerkenen, og jeg er helt dækket. Mon det snart render over den flade tallerkens kant? Kampen står mellem to individer. Jeg genkender dem som to af de umiddelbart mest ubekvemme ved arrangementet. Den ene tager føringen, læner sig frem mod tallerkenen, ser på sin modspiller, men falder lidt i tempo da han opdager modspilleren gengælder blikket med hengivenhed. Han sætter sig tilbage og genoptager oparbejdelsen, men da læner den anden sig frem og med et sagligt blik stift rettet på sin konkurrent, glaserer han pølen af glasur med et anstrengt suk.
De færdiggjorte deltagere bryder deres spændte tavshed med jubel og tumpede latterbrøl.
Nummer sjok sidder nedslået tilbage, mens de andre prikker til ham og spørger, hvordan han har det, mens de griner og griner.
Jeg må indrømme, at jeg fandt deres lille leg temmelig ulækker og spild af en glimrende kiks, når jeg nu selv skal sige det. Men jeg forstår ikke, hvorfor taberen ser så nedtrykt ud? Hvorfor betyder dette spil så meget for dem at vinde? Er æren og hæderen så stor? Jeg bliver løftet op.
Ryger jeg i skraldespanden nu? Sikke en måde at ende sin tilværelse. Eller måske i toilettet? Hvor ydmygende og nedværdigende. Jeg arme kiks.
”Så skal kiksen spises.” lyder en sadistisk røst, efterfulgt af bekræftende samklang.
Skønt taberen ikke gør modstand, holder de ham og tvinger hans mund op. Han klynker ved udsigten og deres hårdhændede håndtering.
”Spis kiksen!” råber de.
”Ej se han tuder.” håner de.
”Her! Tag en tudekiks.” latterliggør de.
Så hellere skraldespanden. Hvor meningsløst er mit formål ikke, hvis min gerning bliver straf til en stakkel, der tabte et perverteret spil? Jeg glider af tallerkenen. Ned i mørket. Jeg er næsten opløst, så jeg bliver i det mindste nem at sluge, men alligevel gumler han på mig. Halsen vil ikke åbne sig og lade vællingen komme ned i maven. På den anden side af kinderne lyder latter i hidtil uhørt grad. Nogen laver opkastlyde, og alle tilkendegiver, hvor klamt de synes, det er. Synkerefleksen giver endelig efter, og flugten går nedad under trænge kår. Langsomt opløses jeg endeligt i mavesyren, og min bevidsthed ligeså.
Jeg var skabt til nydelse, men endte som en straf, en hån, et traume. Noget ulækkert der skulle have været en belønning. En lille gave i hverdagen blev til et af livets store elendigheder.
Som jeg ophører, græder jeg over min spildte tilværelse.
Jeg, stakkel.
Jeg, en tudekiks.

“Everything is as important as everything else.”

John Lennon

Hanne Dion Famoye

Flemming

Min onkel hedder Flemming
hans bil er lige brændt sammen.
Han har tre børn med tre forskellige kvinder.
Om sommeren steger han soja pølser på en pande
på en udendørs brændeovn, der står i sommerhuset.
Flemming skaffede nogle reservedele til bilen,
som han prøver at reparere som en slags DIY mekaniker.
I et interimistisk rum med brædder for vinduerne,
havde han stillet et bord op, på to bukke.
Jeg tror måske det er nogle svampe de har samlet.
De har lavet noget dressing.
Han står i en blå skjorte med en lyserød lomme.
En af hans venner, som jeg ikke kender så godt,
står og laver noget underligt noget med en sten. Gulvet er lavet af
krydsfiner. Der står en karaffel vand på bordet.
Mit yndlingssted i huset er brændeskuret.
Der står en masse redskaber, med træskæfter, lænet op ad væggen.
Lyset falder ind på brændestaben, gennem brædderne, for vinduet.
Der er skåret et roset formet hul, imellem to brædder.
Der er også nogle katte.
På en udendørs installeret kakkelovn, står der elleve syltetøjsglas.
Det ligner en bar.
Jeg elsker at ligge i min onkels hængekøje
oppe under loftet.
Når jeg tænker over det, er hængekøjen lidt ligesom en kiste.
Det ser virkelig nice ud.

Mormor

Da jeg var barn
i min mormors baghave
i sommerhuset
i Jylland
uendelige somre,
ensom som en hyrde
for at lære dansk.
Jeg legede med myrer opkaldt efter
karakterer
fra Ringenes Herre.
De andre børn
kaldte mig ching chang chong.
Bregnerne kastede flimrende skygger
på de mosbegroede havefliser.
Da mormor døde
arvede jeg
en spansk guitar
som var købt i Malaga.
Den var ubrugelig.
Jeg kan tydelig huske hendes duft
og følelsen af
gammel hud,
der åbnede en
konvolut
og tog det fine, dyre
brevpapir ud.
Så langt boede hun
heller ikke fra havet.
Hun lod som om
hun kendte til
tidevand og havfruer.
Engang var der
kommet en fugl ind i
stuen. Hun boede i
sommerhuset efter
morfar døde.
Vi lavede
papmachéballoner og
malede dem
som store påskeæg.
Nogle gange
når jeg tænker for
meget
på min mormor
går jeg ned til havnen.

Karaoke

Vi sang
my heart will go on
and on
på karaokebox
a robot may not
injure a human being
siger Asimovs
robotlov
Pinterest er en
menneskedrevet,
billed-høstende
maskine.
Hvert billede
fra internettet
vil ligge på Pinterest
indtil serverne dør.
Jessica blev
bare ved og ved
med at bestille G&T
og filme mig
mens jeg sang Justin
Bieber.

Stuearrest

Mørket var ved at falde på
Der var sne i luften
Blæsten havde lagt sig og det var
blevet lidt varmere.
Måske skulle jeg begynde at føre
dagbog.
Det ville tvinge mig, til at
koncentrere mine tanker.
Store hvide snefnug var begyndt
at svære ned fra luften som
hvide blade så snart var fortovet
dækket, og mine skridt dæmpet.
Jeg tager et karbad og spiser
agurk. Agurker kan ikke flyde.
Mine forældre er stoppet med at
give mig penge,
fordi de har fundet
noget ecstasy
på mit værelse.
Jeg hører rigtig meget Primal
Scream og Spiritualised i mine
hovedtelefoner. Jeg er grounded
og broke.

Tagryggens topografi

Teglstenene er konkave,
og former en rille hvor
regnvandet kan løbe
ned i tagrenden.
Tyngdekraften trækker vandet
ned i dalene,
som små ens floder.
Landskabets hældning
bestemmer
strømmens hastighed.
Jeg tog engang ud til
Monkey Hill
med min familie,
der var svømmende aber,
vrede aber,
nysgerrige aber
og midt imellem aber.
Overordnet set er jeg glad
for vi tog derud,
for at vide hvordan det var,
men det er meget
usandsynligt, at jeg
nogensinde
ville tage tilbage igen.

“If someone thinks that love and peace is a cliche that must have been left behind in the Sixties, that’s his problem. Love and peace are eternal.”

John Lennon

Hanna Brabrand Henriksen

1

En lille prik der voksede ud af himlens svimlende blå
Fik nattens mismod
til at blegne
En lille prik af glæde fordi du er her
Og fordi det er dig
der kan tæmme min skræmte fugl
2
Himlen er så blå som kun en himmel kan være
Naturen har iklædt sig forvandlingens smukkeste farver med fugle med stemmer i harmonisk takt
En sprække der vokser med en anden styrke hvorfra jeg kan rejse mig igen
En morgen med kaffe og sødet brød
En morgen med dig og det jeg kender
En rejse i tanker en spejling af tid i billeder i ord
Gennem hullet i en sten jeg fandt i går ser jeg
rhododendronen blomstre på ny

3
Det der er tilbage
Den hvide mur mod nord
Algegrøn og sorte flammer
Nedgravet under jorden de sidste knogler skriver tiden ud af glemte vingeslag
Bare tæer og korte skygger synker når underlaget brister
En salamanders gråd bag lyde og øjne fulde af angst
Dit mærke i panden lyser når du rækker armene frem med håndfladen mod himlen

4
Husene er
så lave i dag himlen er så grå ruderne blinde mod mine øjne som slumrende jomfruer i tålmodig venten
Jeg finder rum her hvor æbletræerne blomstrer med silkerosa skær
her hvor rugen vokser blågrøn på marken og over bakkerne
og svalernes kvidrende travlhed jager gennem stilheden
Og jeg går med lydløse skridt som en ubuden gæst i en hellig stund (overflødig i min indtrængen)
for ikke at forstyrre naturens højtid
I lys og mørke lader tiden strømme gennem mine årer gennem kærlighedens puls
Gennem uendeligheden
og det jeg ikke forstår

5
Jeg vil ikke længere acceptere din underbevidste kvalme
Og nu siger jeg dig jeg ved bedre end det fødselstraume du pålagde mig
For det er i dag jeg mærker glatheden i min håndflade gnider igen og igen
gennem en hjemlands oase der aldrig må slutte
Snart kan jeg atter synge mig ud af træl dommen
Da jeg ser dig dreje om hjørnet som i et ekko af smertens sidste suk
6
Der er ingen strøm i ledningen i dag den forsvandt i går og jeg er gået alt for langt
Et sneglehus knaser under min fod som en lyd gennem rummet der ikke er
Regnens hvide strofer bag min nakke kaster mig ned i det gråkolde sand trækker
åndedrættet gennem et skrøbeligt net
Når du ser mig her vender jeg ansigtet væk
Mens dønninger med vragstumper skyller gennem vore blodbaner mod en ukendt strand

7
Mellem rum mellem usynlige bølger
Jorden jeg træder på som skrøbelig porcelæn stillet ud mod kanten
Tiden går gennem kroppen og griber fast i det næste led i kæden
Jeg vælger ikke hvornår
Giver slip
Jeg fejer skårene sammen med billeder af ansigter gemt under sandet
Et øjeblik i universet mod morgenlyset over havet tæller evigheden

8
Det er lyset over havet der spejler himlens røde bølger
Det er fiskene under vandet duften af sol og salt
Det er barnet der laver fodspor i sandet
En horisont af forventningsfuld tid
Verden kan være så smuk
Som at høre dit hjerte slå

"We live in a world where we have to hide to make love, while violence is practiced in broad daylight."

- John Lennon

Steffen Weiss



















Wanna go flying ?
- video by Saba Sepahi

Da John Lennon døde



No possible copyright issue intended

8. december 1980 blev John Lennon myrdet i New York. Han inspirerede en hel generation - ja, uden John Lennons inspiration havde der såmænd heller ikke været et Orbit Soul. Denne artikel blev også bragt i Orbit Soul #3

Da John Lennon døde

Af Sean Ryan Bjerremand, redaktør og livslang John Lennon-entusiast

Det var en mild, og efter New York-standarder stille, decemberaften i 1980. På den amerikanske tv-station blev der spillet en footballkamp mellem Miami Dolphins og New England Patriots, og efter en pause bragte tv-kommentatoren Howard Cossell en meddelelse, som chokerede hele verden:

”We have to say and remember that this is just a football game no matter who wins or loses. An unspeakable tragedy confirmed to us by ABC News in New York City. John Lennon, outside of his appartement building on the west side of New York City, the most famous perhaps of all of The Beatles, shot twice in the back, rushed to Roosevelt Hospital, dead on arrival. Hard to go back to the game after that news flash.”

John Lennon og Yoko Ono havde arbejdet i pladestudiet, hvor de var ved at færdiggøre Yoko Ono´s sang ”Walking On Thin Ice”. Ved 2230-tiden var Yoko sulten, og hun foreslog John Lennon, at de tog på en restaurant. Men John Lennon tog i stedet sin kones hånd og foreslog, at de tog hjem og sagde godnat til sønnen Sean. I sønnens fem år havde John Lennon trukket sig tilbage fra musikbranchen og, som en personlig frigørelse, passet sin søn. I et interview med Newsweek i september samme år havde John Lennon sagt i et tilbageblik: - ”Lennon, sæt dig ned,” ”Lennon, lav dine lektier,” ”Lennon, du er en skidt knægt,” ”Lennon, du er en god dreng”, hvad er det for noget: Jeg har hørt det før et eller andet sted – det var i skolen! Så det var, hvad denne periode var – at genoprette mig som mig, for min egen skyld. Det er derfor, jeg har frigjort mig fra The Beatles. Fordi jeg brugte tid på at frigøre mig selv mentalt fra det og se, hvordan det var. Og nu ved jeg det. Og nu er jeg her, ikke? Sådan er det! Det er pragtfuldt, forstår du, det er ligesom at gå i de bjerge.” John Lennon var tilbage, med noget af den efter min mening smukkeste musik, verden har hørt. To dage før mordet gav John Lennon et interview til BBC´s Andy Peeples, som varede flere timer. I afslutningen af interviewet spurgte Andy Peeples til John Lennons fornemmelse for sin personlige sikkerhed, og John Lennon svarede med stor overbevisning, at han følte sig meget tryg. I New York kunne han gå frit på gaden uden at blive overrendt af fans. Der blev spurgt om autografer, og folk spurgte til den lille dreng og fortalte at de godt kunne lide hans plader og sådan. Andy Peeples virkede selv mange år senere rystet ved tanken om, at John Lennon, manden bag ”Imagine” ikke i sin vildeste fantasi havde forestillet sig, hvad der skulle ske mindre end 48 timer senere.

Mark David Chapman havde også stået der tidligere på dagen, da John og Yoko var kommet ud for at tage i pladestudiet, og da havde han fået

John Lennons autograf på pladecoveret til den nyligt udgivne LP ”Double Fantasy”. John Lennon skrev sin autograf og sagde to gange: ”Is that all you want?” Der blev ligefrem taget et billede af øjeblikket. 21-årige Paul Goresh, en stor Lennon-fan, var amatørfotograf og fulgtes en del med John Lennon. Han blev betragtet som John Lennons ”officielle, uofficielle fotograf” og mødte morderen, som har fortalt, at han dagen igennem var nervøs for at blive gennemskuet. Chapmans nervøsitet blev tydelig, da de spurgte hinanden om hvor de kom fra. Goresh fortalte, at han var fra New Jersey, og Chapman fortalte, at han var fra Hawaii, men blev alligevel irriteret over at blive spurgt til sit ophold i New York. Mark David Chapman holdt pladen Double Fantasy i hånden og spurgte, om Goresh ville tage et billede af Chapman. Paul Goresh sagde ”I´m here for John.” Men da John Lennon gav sin autograf til Chapman, tog Goresh alligevel et billede. Han forsøgte at holde Chapman ude af billedet, men fik ham alligevel med. ”Han var så irriterende, men gudskelov er 2/3 af ham med i det billede. Det er ironisk.” Senere er det blevet brugt i dokumentationen af John Lennons sidste dag. Mark David Chapman har senere i et interview givet udtryk for, at det virkede som om John Lennon ubevidst vidste, at han stod over for sin morder. To gange spurgte han Mark David Chapman ”is that all you want?” Hans kone var i bilen, han var en travl mand på vej videre og der stod en ”Mr. Nobody” og spurgte om en autograf. Chapman følte, at John Lennon vidste noget. Paul Goresh understøtter, i hvert fald indirekte, i et interview i 1990 denne antagelse. John Lennon kom ud og så på nogle billeder, som Goresh havde taget. Chapman stod ind mod porten og virkede lidt betuttet, da han stak pladen frem. John Lennon tog sig god tid til at skrive autografen, med teksten ”John Lennon 1980”. Da han var færdig, trådte Chapman et skridt tilbage ved ordene ”is that all you want ?”, og John Lennon sendte Goresh et undrende blik. Mark David Chapman ventede resten af dagen uden for bygningen. Han fik ikke noget at spise, men ventede på at John Lennon ville komme hjem.

Hvad der egentlig skete inde i Mark David Chapmans syge sind, er uklart. Men han er blevet citeret for at have sagt: “I det øjeblik, bad jeg til Gud om at få mig til at lade være med at dræbe John Lennon, men jeg bad også til djævelen om at give mig muligheden, fordi jeg vidste, at jeg ikke selv ville have styrken.” I et andet interview har han gengivet det mere dramatisk, som et skænderi hvor han forsøgte at overbevise sig selv om, at han bare skulle tage hjem til Hawaii og vise sin kone autografen. Men denne indre dialog ”sluttede” alligevel med beslutningen: ”I wanna be important!”

Mark David Chapmans første skud gik henover hovedet på John Lennon og smadrede et vindue. Straks efter ramte fire skud John Lennon i ryggen og brystet og sendte ham vaklende henimod indgangen, hvor han forsøgte at kravle indenfor. ”Jeg er blevet skudt,” stønnede han, da han faldt om. ”Hjælp mig!”, skreg Yoko Ono, mens hun vuggede sin mand i sine arme. Dørvogteren gik hen til Chapman, der stod som paralyseret med pistolen ned langs sin side og råbte, grædende, ”er du klar over hvad du lige har gjort”, mens han ruskede morderen og sparkede pistolen væk, da den faldt ud af hånden på Chapman. ”Jeg har lige skudt John Lennon”, svarede Chapman og tog bogen *The Catcher In*

The Rye frem.

Få minutter senere kom der først to, senere i alt fire politifolk. En af dem fortalte i 2010 til dokumentarfilmen *The Night John Lennon Died,* at han ankom til West 2nd Street, hvor John Lennon boede og at han fik morderen, der stod med armene i vejret, udpeget. Så var der én, der sagde "han skød John Lennon!" Instinktivt svarede politibetjenten "hvad gjorde du?

John Lennon blev løftet ind på bagsædet af en politibil, og en af dem vendte sig om og sagde/råbte "hvordan har du det?" "Det gør fandens ondt," stønnede John Lennon, mens blodet væltede ud af hans mund og bryst. Det var hans sidste ord. Manden, der godt nok havde været en rebel, men også skrevet noget af den efter min mening smukkeste kærlighedsmusik, verden har hørt, døde efter mindre end 10 minutter.

Da nyheden slap ud

I 1980 var der ikke noget, der hed internettet. Der var heller ikke noget, der hed mobiltelefoner. Der var ikke, som i dag, mulighed for at poste et chokerende budskab på Facebook eller hurtig at dele et billede med nyhedsmedierne. Nyheden blev breaket af Howard Cossell i en footballkamp.

Journalisten Alan Weiss var på sin motorcykel blevet ramt af en taxa og lå, temmelig groggy, på hospitalsgangen på Roosevelt Hospital. Han fik at vide, at det var heldigt, at det skete på en mandag og ikke i weekenden, for i weekenden ville der være uro, og folk der var blevet skudt ville blive bragt ind. Ved 23-tiden blev der imidlertid voldsom travlhed på skadestuen, da der kom en melding om, at et skudoffer var på vej ind. Politifolk bar den livløse mand ind, og den kvindelige læge der stod ved siden af Alan Weiss´s hospitalstrans-porter, sagde "Alan, det her er jeg nødt til at tage mig af!" Virkeligheden begyndte at gå på for ham, da to politifolk stod umiddelbart ved siden af ham, og den ene sagde: "Kan du forstå det? John Lennon…" Weiss vendte sig om og sagde "undskyld, men hvad sagde du?" Han fik ikke noget svar og på grund af sin hovedskade begyndte han at tro, at det nok bare var en misforståelse. Lidt som om John Lennon ikke kunne blive skudt.

Det var ikke muligt at finde ud af, hvad der var sket. Ingen talte til ham, men da han efter at den livsløse mand blev båret ind, kunne se en asiatisk kvinde komme grædende ind, tænkte han, at det nok ikke var en tilfældighed og at det kunne være John Lennon. Noget af det første, Weiss gjorde, var at ringe fra en hospitalstelefon til en redaktør, der bekræftede et skyderi på John Lennons adresse. "Jeg tror, at John Lennon er blevet skudt, " var ordene fra Weiss. Redaktøren Neil Goldstein fortalte, at et hold journalister var på vej.

Fra sin hospitalsseng kunne han se, hvordan lægeholdet kæmpede for at redde John Lennons liv. En af lægerne holdt helt bogstaveligt John Lennons hjerte i sin hånd og masserede det for at se, om der kunne etableres en form for blodtryk. Forgæves. Efter kun et kvarter gav lægerne op.

Men Alan Weiss havde ikke givet op. En kvindelig læge svarede, at hun ikke kunne svare på, om manden i operationsrummet var død. Men der ville være et pressemøde om 40 minutter. Så Alan Weiss omformulerede spørgsmålet: ”Er det rimeligt at sige, at hvis en mand var blevet skudt, og der kun var gået et kvarter, så ville du stadig være derinde, hvis han var død?” Den kvindelige læge svarede ”ja”. Samtidig havde han set Yoko Ono sidde med armen på pladeproduceren David Geffens arm og skrige ”åh, nej, åh, nej”.

Alan Weiss ringede nu igen til W-ABC TV. Han havde en stærk følelse af næsten at være to forskellige personer. Den ene var professionel journalist, og den anden en chokeret Beatles-fan. Han blev interviewet af W-ABC TV uden for hospitalet.

ABC News´s præsident Roone Arledge havde fået nys om mordet og var også chef for sportsafdelingen. Nyheden blev bragt videre til sports-værten Howard Cossel.

Vennerne og familien får besked

John Lennon blev skudt klokken 2250 amerikansk østkysttid. Det vil sige klokken 0450 europæisk standardtid. Kort tid efter John Lennons død fik Beatles-trommeslageren Ringo Starr besked om det og afbrød sin ferie på Bahamas. Yoko Ono havde ikke kontaktet nogle af Beatlerne eller Johns ekskone Cynthia, så Ringo fik beskeden fra sin familie. Først fik han et telefonopkald om, at der var sket noget med John, og senere beskeden ”John er død.” Ringo tog hurtigt en beslutning om at booke et fly til New York. Han vidste ikke, om han kunne gøre noget, men så kunne han i det mindste være tæt på. Men inden da kontaktede han Cynthia via sin ekskone.

Cynthia Lennon fortæller i bogen ”John”, som hun udgav i 2005, at hun var på ferie hos Ringos ekskone, Maureen ”Mo” Starkey, i London. Hun skulle tidligt med toget til Wales. Derfor havde hun lagt sig i gæsteværelset, mens de andre blev ved med at snakke og hygge sig. Ved 6-tiden om morgenen, det vil sige to timer efter mordet, blev hun vækket ved at nogen skreg. Maureen kom stormende ind på værelset og råbte: Cynthia, John er blevet skudt. Ringo er i telefonen, han vil tale med dig.” Cynthia tumlede ud af sengen og kom ned ad trappen til telefonen, hvor hun hørte en grådkvalt Ringo sige: ”Jeg er ked af det, Cynthia, men John er død!” Cynthia fortæller: ”Chokket begravede mig som en kæmpe bølge. Jeg hørte lyden af en rå, smertelig gråd; og med den mærkelige distance, som et pludseligt chok kan udløse, opdagede jeg, at lyden kom fra mig selv.” Hvad hun tænkte på nu? ”Min søn – vores søn – lå hjemme i sin seng. Jeg var nødt til at rejse hjem med det samme, så jeg kunne fortælle

ham om hans fars død.” Både John og Cynthia havde mistet en forældre i den samme alder, som Julian havde i 1980 – 17 år. Hendes daværende mand fik klar besked på ikke at sige noget til Julian.

Julian Lennon lå hjemme i sin seng i Wales og vågnede ved en lyd af at skorstenen var ved at blive rystet. Han stod op og kom ned og kunne se, at alle gardinerne var trukket for. Han tænkte ” det her er bizart”. Han kikkede ud og kunne se, at der var presse over alt og sagde til sin stedfar, at der var noget helt galt – og at nu måtte han fortælle, hvad det var.

Cynthia Lennon var på landevejen ved 7-tiden, og da hun kom hjem, var byen pakket med presse. Hun fik parkeret sin bil nogle gader derfra og sneg sig ind gennem en bagdør. Hendes mand gik rastløst tilbage indenfor, og et minut efter kom Julian løbende ned ad trappen og hulkede mod sin mors skulder. ”Jeg vil til New York, mor, jeg vil være der, hvor far er,” sagde han. Det gav Yoko lov til – men Cynthia var ikke velkommen. Julian Lennon tog selv flyet fra Manchester til New York i et fly, hvor avisernes overskrifter fyldte alt. Det var ham, der sammen med Yoko fortalte lillebroren Sean om deres fars død.

Sørgende fans

Udenfor Dakota-bygningen begyndte fans allerede kort tid efter mordet var blevet offentligt kendt at samles. Folk stod med lys, og der blev spillet Beatles-musik. Nogle havde bannere med. ”John is alive – give peace a chance.” Andre bannere var mere følelsesladede. ”Oh, untimely death.”

For et nutidsmenneske, såmænd også jeg selv, kan det være svært at forstå John Lennons betydning. Sådanne sørgescener var næppe sket, hvis Justin Bieber var blevet skudt! Men jeg tror, at man kan gøre et forsøg og finde en forståelse. I ”Bogen om John Lennon – drømmen er forbi” skriver Dave Marsh ”John Lennon levede i exceptionelle tider, og han var en af de skikkelser, som gjorde dem exceptionelle – ikke fordi han havde et umådeligt, musikalsk talent, eller fungerede som de unges leder, eller indførte intellektualiteten i rock´n´roll. Disse var erstattelige kvaliteter. Hvis Lennon ikke havde været rocksanger, havde andre fået hans gennembrud, andre ville have skrevet lignende sange. Historien siger, at det er fremskridtet, der skaber verden, ikke store mænd. Det, som store mænd ejer, som fremskridtet ikke kan påberåbe sig, er mod og hjerte. Det, som fik John Lennon til at udskille sig fra andre, var hans mod, ikke blot til at sætte spørgsmålstegn ved Vietnam-krigen eller til at tvinge enhver halvidiot til at forstå, at The Beatles virkelig var opløst, eller til at påstå, at de freds- og kærlighedsidealer, som hans seneste arbejde var baseret på, aldrig ville gå af mode. Han havde først og fremmest mod til at holde fast ved en kvinde, som han elskede, mens alle omkring hende spottede hendes race og hendes idéer, hendes skikkelse og hendes indflydelse på ham.”

Denne generation af mennesker, der havde set op til John Lennon, mindedes deres store helt ved en mindeceremoni den 14. december 1980 i New York Central Park. Der blev spillet musik, folk græd og omfavnede hinanden.

Én af de unge mennesker, vis verden styrtede sammen med John Lennons død, var denne artikels forfatters far. I bogen ”The Legacy of John Lennon in the words of his fans” skrev han:

“John Winston Lennon, as he originally was called, was my role model in my teens. He was also the big brother I never experienced. I loved – and still do love – his bravery against all the conventional rules in society. He showed how to live as a free and creative soul with a strong sense of justice and human dignity.

When he died I was depressed for six months. My world was crushed!

I am deeply grateful for the musical legacy you have given the world.

It will live on in our hearts, minds and CD players.”

Jeg vil slutte denne artikel med noget af teksten fra John Lennons sang ”Love” – der for mig er noget af det smukkeste musik nogensinde lavet og viser John Lennons allermest hudløse side.

"Love"

Love is real, real is love
Love is feeling, feeling love
Love is wanting to be loved

Love is touch, touch is love
Love is reaching, reaching love
Love is asking to be loved

Musikken fra min barndom

John Lennons musik og tekster er soundtracket til min barndom, sammen med andre musikere fra samme periode. Mine forældre elsker musik, og jeg fik denne store poet ind med flasken.

Jeg var for lille dengang til at kunne huske hans død, men jeg husker, at min mor især fortalte om John Lennon, og hvordan han gik ind for fred og kærlighed. Og at det var vigtigt at tilgive.

I dag lytter jeg stadig til hans musik, nu sammen med min egen datter.

Helle Lenschow

Kunstnere for fred

John Lennon og hans kone Yoko Ono, kæmpede ihærdigt for opmærksomhed for fred i verden.

Jeg husker hvordan medierne flokkedes om de to og vi syntes de var noget underlige,at være i sengen hele dagen.

Give peace a chance, er skrevet i sengen.

En helt unik sangskriver blev myrdet, vi mindes ham nu, i dette blad.

Dorthe Kruuse

"Reality leaves a lot to the imagination."
- John Lennon

Niels Østergaard

Om at stå i gæld

Eva var en meget nysgerrig dame
Var rundt i Eden, følsom for reklame
Adam var den mere rolige type
Der nød Edens ro og dyrenes lyde
Når de mødtes, mange arter
Friserende løvemanker
Med pindsvinebørster på
Levende pindsvin, der snakker
Med som i dag hos en damefrisør
Hvor totter spredes, blandt andet med farver

Sådan gik Adam rundt, lidt i kulissen
Passede urtehave og hentede vand
Nød at komme lidt ud og sejle
På en tømmerflåde og lægge fra land
Med lidt grøntsager, frugt og
En lerkande med vand

Eva tog i skoven sådan ganske alene
I dag vil de fleste nok mene
At den slags færden sådan lige topper
Over hvad kvinder alene gør, men hvad pokker
I Eden kunne der ikke ske meget ved det
Men der var faktisk meget, der skulle ske

For slangen så hende, og dens tvedelte tunge
Vejrede morgenluft, og dens lange lunge
Trak vejret dybt, mens den snoede sig ned
Talte sukkersødt til Eva, der langsomt blev hed
Lokkede hende til at spise af de forbudne frugter
Mens den spillede med tungen, som slangerne lugter
Morgenluft og bragte det naturligste af alt
Nemlig nøgenheden over de dage, der er talt

Hun har helt sikkert været en ganske smuk kvinde
Det forventer vi alle, at Adam ville mene
Nu ville hun bare ikke længere dele
Sin skønhed med det storslåede hele
Som Eden rummede, næh hun skulle pyntes
Med bælter af lianer, blomster hun syntes
Sammen med blade skulle pryde hendes bryst og lænd
Og sådan gik hun. Svansende hele vejen hjem

Adan forstod ikke en brik af det hele
Han troede, at livet blot var noget med at dele
De ting man har eller kan råde over
Men Eva betragtede ham som en simpel sjover
Nu ville hun ud at opleve verden
Langt væk fra Adams sådan vanlige færden
Vor Herre og Mester fandt det hele OK
At der overhovedet ikke var grund til at forsmå
Disse kvindelige sysler, men Adam skulle med
Der kom Eva til at stå i varig gæld

Men det synes nu som om, at en Eva ej forstår
At det med at vise bryster, bag og lår
Er noget vi Adam'er finder ganske naturligt
Noget vi nyder som baby og ganske hurtigt
I de unge år fører os frem til et niveau
Hvor vi skal tjene skillinger til højhælede sko
Guldsmykker, sommerkjoler med meget mere
Samt avle børn, så vi bliver ganske mange flere

Som vi mænd skal beskytte med liv og sjæl
Mens vi også skal støvsuge til babyvræl
Avancere i den krøllede businessverden
Samt følge med i vores fruers færden
Hun forstår stadig ikke at holde sig fra frugten
Spiser særdeles mange, mens Adam'er strækker
våben
Går i jakkesæt med slips, drikker whisky og ryger
Mens Eva'rs pyntesyge når nye skyhøje skyer

Sådan er der så meget, vi Adam'er skal lære
Før det ligesom ende med, at Eva'er behager
Sig til at være fruer på naturlig måde
Og helt enkelt er det mig en sand gåde
Hvorfor Adan ikke bare hev bladene af Eva
Fik lagt hende i græsset denne eftermiddag
Men lyttede til hende – ingen Eva kan forstå
Hvor stor en gæld til manden, de alle bærer på

Niels Langpik

Niels blev født for vel hundrede år siden
Og selv om han fra start var ganske liden
Skulle tiden vise, at han voksede sig stor
På mange måder større, end de fleste, der bor

Der ude på landet ved de sydsjællandske bakker
Hvor sproget ligesom hakker, når man snakker
Det lærte Niels fra lille at håndtere
Og da han kom i skole, lærte han meget mere

Han lærte specielt at regne den ud
Procenter, decimaler, men når der var bud
Efter en der kunne tegne eller læse romaner
Var det ikke lige Niels, næh – han fik andre vaner

Helt specielt var en af hans særlige vaner
At nyde pigers gunst, han lærte om bananer
Figner, bier og blomster og så det
Dikke-dikke-værket han havde var til

Niels blev som ung lastvognsfører
Og snart kunne den unge mand køre
Med heste, gamle biler og de nye, der kom til
”Man kan jo, når man ellers gerne vil”

Var hans mest brugte ordsprog, og han ville frem
Se hvad verden kunne præstere, og hjem
Kunne man altid komme, og lige forbi
En af de søde piger, og så lige fordi

Niels som alle andre blev tør i halsen
Når man sådan dag på dag er ude på valsen
Skulle der også skylles efter på den lokale kro
Og så lige danses med en pige eller to

Og krofatter vidste lige hvad der skulle til
Nemlig værelse med varme, dyner og lidt spil
Med øjnene med damen og den unge charmør
Så varede det ikke længe inden værelsets dør

Lukkede sig blidt bag Niels og den søde
Hvorefter man kunne høre erotikken gløde
Lystigt deroppe fra værelsesgangen
Mens krofatter smilende sang med på sangen

Som spillemanden gav om forbuden kærlighed
Og hvad der ellers af den slags er til
Hvad der bruges, vokser, det gjorde Niels’ også
Så deraf Niels Langpik og noget om damebouser

Af den rigtige sags, var Niels' usagte motto
Som han lystigt dyrkede, mens han også holdt på
At det egentlig var rart med lidt mad på spisebordet
Når han havde kørt hele dagen, og pigekoret

Havde været tavst, det kunne jo ske
Så havde han jo også ægteviven til det
Som naturen betvinger en rigtig mand at gøre
Når man har krydset måtten og er inden døre

"Hvad enten det er for- eller bagdøren man krydser
Skal man jo have afløb for sine manddomslyster
Man skulle ikke gerne helt gå i stå"
Var en anden måde Niels kunne sige det på

Hvor mange børn, det egentlig blev til
Er der reelt nok ingen, der rigtig vil
Kommentere på, dog hjemme sad fruen alene
Dyrkede hjemmelivets sysler, og man kan mene

Lige hvad man vil om dette ægteskab
Uanset dette er der næppe sket et tab
Af Niels Langpiks gener, næh – men vilje og smil
Fortsætter de sikkert deres sejrsgang med stil

Hjørnet

Jeg nyder at gå og nusse
I min lille køkkenhave
Efter en lang arbejdsdag
Med rigeligt at lave
Hvad mere er, så har jeg
En bænk i et lille hjørne
Hvor ro kan falde på
På alle tider af døgnet

Der sidder jeg på bænken
Stille, roligt, for mig selv
Deler en kølig pilsner
Det bekommer mig ganske vel

Normalt er der varmt i køkkenet
Det kan dog også ske
At der er mere hedt, det er
Der ikke noget at gøre ved
Da bør man tænke tanker
Ikke nødvendigvis sammen to
Men tanker kommer ikke væltende
Hvis der ikke er fred og ro

Da sætter jeg mig på bænken
Stille, roligt, for mig selv
Deler en kølig pilsner
Bekommer mig aldeles vel

Kan ske at fruen synes
At der skal gøres rent
Støvsuges, støves af
Så der bliver rigtig pænt
Vaskes tøj og senere
Hænge tøj til tørre og
Bare fordi det er weekend
Go shopping – ikke sjovt

Da sætter jeg mig på bænken
Stille, roligt, for mig selv
Deler en kølig pilsner – måske to
Det bekommer mig åh så vel

Canticle

The sense of love

I see your body from behind, I see your long black hair
Falling softly from your back over shoulders as to share
The shading of your ample, opulent and buxom charms
The only meaning of my life is to get you in my arms
I love your luscious talking -
You're like a balmy breeze -
And as I see you turning 'round I find me paralysed when see-

ing oh how beautiful you are, as you slowly walk near
I feel my legs slowly moving, in a triangle of fear
And happiness and luck oh, making up an open soul
As if the meaning of my life is to reach this single goal
I love your sensitive walking -
Your getting near to me –
And as I fell your warm, soft skin I find me paralysed when fee-

lings are transferred with pride and love, and with warmth and faith
As I feel your soft skin touch, your advances with such grace
Only women can succeed and, transfer as a silky web
Softly binding my attention, feeling for the lovers step
Unconscious mutual be –
In lovers space you – me –
And as I see the bottomless deep in your eyes I find me be-

ing integrated in your fluid, in a graceful lust
Concupiscence hinterland, scintillating human crush
The marvellous intimate eruptions of a soul
Continuously working for to reach the wonders goal
Electrifying, amplify –
Intensive power of love –
A scintillating, starry vault encrusts my senses as I'm be-

ing flushed into the open space of the whirling scent
Of the petals of red roses, and the lilac's and the smell
Of the fruits of the being in the shell of natures deep
Matriculated delectable and voluptuous receipt
Of sharing common faith –
Relish of warm-hearted grace –
And in the heavy smell of passion I declare my love

For you my realised dream as I slowly wake up
From the deep hypnosis, where I found the crop
Impressive rich interdependence, mysterious and fettle deep
Impressionistic art of bodies gently, powerful and steep
Advance to common share –
You smile so lovely there –
And for my eyes I see your charms so beautiful and in my arms

I feel the endless love –

Om ekspansion

Jeg holder meget af at
Nusse rundt i haven
Synes jo selv at
Haven er gaven
Hvor man kan stresse af
Lade grøntsagerne gro
Mens man selv får snavsede
Fingre, tøj og sko

Sådan kan der gå timer
På weekenddage
Hvor det bedste, jeg kan gøre
Er ret at behage
Trangen til at dyrke
Liv og se det gro
Ærter, løg, nye kartofler
Er lige noget for os to

For vi er jo to, selvom
Haven jo er min
Her samler jeg kræfter
Træder roligt ind i din
Sfære i køkkenet, hvor
Der jo er sjældent varmt
Hvor vi nyder andre glæder
Mad og drikke, morskab samt

Planlægger de sager vi
Nu skal igennem
Tøjvask, gulvvask, støvsugning
Hører til de slemme
Der ikke sådan lige finder
Sin velvalgte person
Men jævnligt sagte spørger
Om der virkelig ikke er nogen

Der kan bistå med at tvætte
Underhylere rene
Suge edderkoppespind og
Nullermænd under de skabe
Der rummer en masse gods, vi
Efterhånden har samlet sammen
I de år, vi har nydt hinanden
Som oftest i fryd og gammen

Da var det jeg i dag
Tog mig sammen, vaskede tøj
I den stabile, hvide maskine
Vi har købt til sligt halløj
Skulle også hænge det op
Udendørs til tørre
Det var i denne sammenhæng
Jeg så et misforhold af de større

Nu ikke sådan i den forstand
At der er tale om større sager
Næh – faktisk mindre sager
Og det er lige det, der nager
For fruens trusser syner her
Helt reelt ganske små
Så tænker mænd naturligvis
”Hvordan får hun dem på
Når nu bagdelens størrelse
Er flere gange op
Og i øvrigt passer fint
Til hendes kvindekrop
De må da lide skade
At den mere bekymrende slags”
Så trak jeg lidt i trusserne
Og bemærkede straks

At de lystigt ekspanderer
Selv ved helt beskedent træk
Og jeg forestillede mig
Som jeg her fortæller dig
Hvor vildt de ekspanderer
Når fruen lader en vind
Ganske bramfrit lyde
Og bestemt ikke er sen

Til at lade latter flyde
Som sædvanligt, helt socialt
Selv om man vel må erkende
Det kan ende helt galt
Dersom vinden ikke sådan
Lige kan fise af –
Hvis den skal, må trusserne være
Som åbent net på hendes bag

Fruen er ganske god til
At ligge dovent, strække sig
Dog – for sådanne små trusser
Er det ikke bare leg
Hvis de både skal ekspandere
Og sidde varmt og tæt
På måsen, ikke fremstå som
Et grovmasket fiskenet

Jeg har prøvet at forelægge
Fruen mine tanker
Sådan stille, i vort køkken
Hvor vore hjerter ellers banker
Ganske fint i takt, men
Det var nu ikke lige noget
Der var videre grund til at
Snakke om, har jeg forstået

Niels Østergaard, også kendt som En Coq Nito, er en lykkeligt gift, helt almindelig hr. Jensen-agtig skikkelse
Red.

Porten

Nu står jeg her i porten
Venter på, hvad der skal ske
Det meste af, hvad der sker
Kan jeg ikke gøre noget ved
Flasken er tom, øllet rindet
Ned i det tørre rør
Lige nu er der langt
Til den normale formiddagsnedbør

Har fundet adskillige flasker
Af dem med et A-mærke på
Men jeg behøver nu mange flere
For her i porten at nå
Frem til et passende kvantum
Væske til den tørre sæk
Og lige nu synes optimismen
At være lige lovligt langt væk

Har ellers gjort, hvad man kan gøre
For pavementets frugtbarhed
Der henne i hjørnet af porten
- Det har endnu ikke bragt ved
Til det træ, jeg håber vil spire
Bære klaser af den grønne frugt
Lige nu er det, der dominerer
Nu mest sådan en lidt fæl lugt

Forestil dig et træ, der spirer
Sætter frugt i grønfarvet metal
A-mærket i sort, der viser
At den ikke er sådan helt gal
At på dåsens front står Tuborg
På tværs af den grønne ring
Da vil jeg plukke en snes stykker
Til posen og tage med hen

Hvor jeg stille og roligt kan sidde
Og indtage frugterne, for
Frugt er forfriskende, sundt
Det er jo den vej, det nu går
Sådan væk fra kødets lyster
Mod lysten til blot at være
- For mig tog det en del år
Denne filosofi at forstå og lære

Men nu har lærdommen næret
God plads i mit stille sind
Jeg nyder frugten, der er gæret
Og kan bringe en bette vind
Kan væde hjørnet i porten
Hvor jeg i visdom håber at se
At træet meget snart spirer
Gerne imens jeg er til

"Peace is not something you wish for; It's something you make, something you do, something you are, and something you give away."

- John Lennon

Dorthe Kruuse

Emne: Zombier trukket rundt af nyhedsapostlene

Zombier trukket rundt af nyhedsapostlene
Zombier trukket Rundt ved næsen af giganterne
Zombier trukket rundt af herskerne
Der alle bliver trukket rundt af tal
Zombier i regnorms habitter

Zombier de er overalt
din familie venner
Hvem er vi /de
Normer kvoter
kjole skjorter
Skærmen styrer
Kan du mærke dig selv
dit hjerte din sjæl
Din indre gps
Skærm zombier

Zombier

Den frie vilje næ
Alt skal anderkendes
Kan man sige fra
Kan man skuffe
Alt skal vurderes og sættes
Til mål og resultat
Er du nok værd så de vil
Rede dit liv
Du bliver til viljeløs zombi
Når du bliver stukket
af deres bi

Zombier trukket rundt af myndighederne
Zombier trukket rundt i næsen
af giganterne
Zombier styret af medierne.
Der bliver trukket rundt af tal
Zombier der tror de har en vilje

Livet udspringer af vårens skød
Kimen bliver lagt nu til dagenes brød
Svalernes reder er fyldte
såmænd
vi elsker hinanden håbet er tændt

Alting for næring af solens glød
Afgrøden modnes gør jordbærret sød ved
midsommer tide vi mødes såmænd
Vi elsker hinanden til bålet er brændt

Det sniger sig ind på os gang efter gang
marker står gyldne med bjældernes klang
Solen den dækkes af stærer
Såmænd
Vi elsker hinanden varmen bliver tændt

Nytår bliver fejret champagne lyd
Havens blomster er tusindfryd
Og sneen den smelter det tror jeg såmænd
At elske hinanden gir varme i sjæl

Og sneen den smelter det tror jeg såmænd
At elske hinanden giver livskraft igen

"What we've got to do is keep hope alive.
Because without it we'll sink."

- John Lennon

Anni Birgit Sørensen

Glæde.

Som mågerne flyver
hen over vandet
de hvide vinger
op imod en klar blå himmel
og solens glade smil på bølgerne.

Som en flammende solnedgang
en stille vind
der rø'r sig i aftenskumringen
den sorte nat, der breder
sit tykke tæppe ud.

Som det grønne græs
på en uendelig mark
krat, buske og træer
med svajende, lysegrønne, overvældende kroner
en mark oversået med vilde blomster.

Som en silende regn
en varm efterårsdag
dryppende dråber,
der falder på en rindende bæk
som små lykkestrejf på livets sti.

Sådan føles glæden,
når du smiler til mig,
og din stemme
lyder med glade, varme ord
som en gave, der lever for evigt.

Tåge.

Et dynelet tæppe af flydende lysegrå tåge
glider som en hætte ned over byens tage.
Ned imellem husene, som en låge -
en dør, man går igennem – som et spøgelse, der kun kender til plage.

Løs, let og flydende glider den videre ud
som en kappe, der dækker bakker og dale.
“Idag brygger mosekonen” lyder dens bud,
mennesker, der så vil begi' sig ud, må være gale.

Den fare er der derved at miste sin stedsans
man risikerer, men smukt er det fra sit vindue at dele
og betragte det billede, hvori den evige tingenes dans
dukker frem som små billeder i det store hele.

Man kunne næsten blive bange for at forsvinde -
blive gennemsigtig ligesom den.
Flyde ud og glide væk med vinde,
dog med usynligt blæk skriver tågens pen.

Ingen spor efterlades på dens vej,
når den igen trækker sig tilbage.
Kun i sindet måske en smertes leg
med et minde om mange gråhvide dage.

Magtesløshedens milde styrke.

Håbet glider bort,
tilbage står kun
de barske realiteter.

Grusom sandhed;
en virkelighed,
der kan være svær at bære.
Men du er dog en del af den,
og den bærer dig.
Lever med dig.

Sandets bløde finhed
set i lyset
fra en uendelig himmel
så sart og smukt
op mod den hårde
firkantede ufølsomhed;
en betonblok
så grim og klodset
en kolos.
Havets milde
brusende væsen;
en anden form for styrke.

På denne kyst:
krigens efterladenskaber
hæslige minder;
et massivt had,
et næsten uudsletteligt indtryk
strandet her
beskidt og slidt...

Nederlaget har sejret;
ubøjelige spor på en strand.

Grimheden udfolder sin magt
over skønheden.

Med tiden udhuler dråben dog stenen.

Tålmod vandrer uset
på denne endeløse strand.

Ravhonninglyset.

Forårsgul honningstrøm
lyset fra et æg, der udklækkes
er som en dråbe
af ravgylden glæde.
Solskins striber
perler
i skyernes sjal.
Vandrende væske
stråler smilende
fra den lette
flydende havhimmel.
I evig himmelblåt og mælkehvidt
lyser
ravhonning som
det pure guld.
Bægeret flyder over,
vi mødes ved verdens ende.

Som dug for solen.

Formfuldendt svæver skyer
en skyggedans i form.
Fantastiske formationer.
Ligner antagelig skikkelser
som sendt fra dybe drømme.
Billeder veksler på
en ophøjet himmel.

Dugdråbers blanke spejl
nøgne fødder i det våde græs.
Solen varmer for en tid.
Smilet skinner igennem.
Smerte, vrede, afmagt
farver og former
dit forvrængede ansigt.

Nattens kølighed slipper ikke
nemt sit tag.
Mørket vil så gerne
have det sidste ord.
Dugdråber véd;
at det bliver morgen igen.
En perlemorsfarvet latter
overdøver
dit farveløse skrig.

Du fremtræder
i en velkendt skikkelse
formet som du er
af dagens vejr og vind.
Når du antager andre former
ser vi perler,
der forsvinder som
dug for solen.

"We need to learn to love ourselves first, in all our glory and our imperfections. If we cannot love ourselves, we cannot fully open to our ability to love others or our potential to create. Evolution and all hopes for a better world rest in the fearlessness and open-hearted vision of people who embrace life."

John Lennon

Jopie von Horn



SKAL VI LEGE ?

LEMUREN standser
og ser den lille pige
hvad er hun for en

og pigen kikker
og syn´s den ser så sjov ud
spør': skal vi lege ?

MADAGASKAR-sprog
og dansk gi´r ingen mening
men så kommer mor

prøver at hjælpe
med en slags turist-engelsk
og det forstår den

for i mange år
har turister talt til den
li´præcis sådan

det gad den ikke
sa´good bye og gik sin vej
ingen LEMUR-leg.



når vejbanen den driller

og problemerne sig melder

er der kun et råd der gælder:

HOLD PÅ RAT OG BRILLER!

HVOR SKAL VI PLANTE VORES RØDDER?

er I ALLE klar
til at drage afsted med
løftede rødder ?

vi la´r os bære
af tropevinden vestpå
ad SOLENS bane

løft rødderne højt
og sammen vil vi finde
et langt bedre sted

et sted hvor men´sker
endnu har tillid til os
og jorden er ren

her vil vi stikke
vor´s rødder dybt i jorden
og plante os selv

vil hurtigt mærke
hvordan safterne stiger
helt op til kronen





DOBBELTBILLEDET

Her er de to billeder, hvor man nu tydelig kan observere, hvordan søslangen har fået øje på piraterne - sejler over i det andet billede - en gang ned under bunden af skibet og op på den anden side.

De bevæbnede sørøvere står klar til at sejle fremad og ind i det første billede for at skyde hele landsbyen ned - men ser så direkte ind i øjnene på en søslange, der spyr ild lige ned i hovederne på dem.

De sejler ingen steder, for nu slikker høje flammer op ad masterne - og snart er alle pirater døde.

Skib og søfolk er forsvundet fra havets overflade for bestandigt!



NYOPDAGET PLANET I ET ANDET SOLSYSTEM

kolossalt kaos
på nyopdaget planet
følges fra JORDEN

observationer
mulige med det nye
teleskopudstyr

den nye planet
har fået navnet HANGON
firs lysår borte

den har li´præcis
den afstand til deres sol
som kræves for liv

og nu sker det nog´t
vi svagt kan registrere
kaotisk tilstand

men nærmere det
kan vi nok aldrig komme
forbliver kun drøm

FISKERNE KOMMER!
kvinderne står på stranden
med glædestårer

deres mænd var væk
i evigheder og
de var sprængfyldt med angst

er alle mand med ?
ingen var druknet og stor
var gensynsglæden

landsbyen fester og fortrænger helt hvornår
de sejler igen



VRIDSLØSE PROBLEMATIKKER

i VRUDSLØSELILLE
holdt de skøre et gilde
og bestemte man ville
køre frem i samme rille
gik hen og blev en dille

men i VRIDSLØSESTORE
var det modsat man gjorde
de begyndte at hore
på bænke og borde
det sku' seerne more

i VRIDSLØSEFÆNGSEL
så man frem til med længsel
inden alt for meget trængsel
gå hjem og gå i seng sel'
slet ikke underligt, vel?

vred over verden

der i den grad
mangler humor
og i den grad
ta'r sig selv
så forbandet
højtidelig

sæt humoren
i førersædet
spænd sikkerhedsselen
og drøn derudaf
gennem drøm
og virk'lighed
lever vi livet
ethundred' procent

men hvad med
alt det andet
det andet
som smerter
og piner folk til døde
hvad hjælper humor her?

skift humor ud
med selvironi
de steder
det er muligt
at lette på trykket
så du ikke sidder
og har ondt
af dig selv

slå dig løs
i musikken
og dans
til du segner
pluk lyspunkter
hvor de findes
og lad din latter
befri dig for
helvedes
snærrende bånd

GO'MOR'N TREDIE OKTOBER!

HENRIK og HANNE
der bor på Mågevej to
ville ha' en hund

det sku' helst være
en høj, elegant og slank
med fin stamtavle

de så på mange
forskellige racer som
alle var flotte

til sidst valgte de
en rødhåret med pletter
og bragte den hjem

"HANNE - ved du hvad?
hvis vi er rigtig smarte
avler vi hvalpe!"

"det er godt med dig
men det kræver en hanhund -
den her var dyr nok!"

"det har du ret i
men man ku' måske leje
en han for en dag!"

"hvad hvis de ikke
gider hinanden sådan
li' med det samme?"

"så ta'r vi bare
en enkelt nat mere og
så går det nok glat!

og så tænk engang
hvor mange hvalpe den får!
vi tjener kassen!"

"ja - du har helt ret
og virker det første gang
bli'r vi bare ved!

en dag får vi råd
til at købe en hanhund
og få en kennel!"

"et spændende liv
som vi to går i møde -
men vi venter lidt!

den er jo endnu
alt for ung til at ønske
sig en kæreste"

i mellemtiden
havde LISE og TOM set
deres nabos hund

de boede på
Mågevej nummer fire
og ku' se li' ind!

"de har rigtig få't
en forfinet racehund -
fint skal det være!"

"men ikke for det"
siger LISE og drømmer
"vil også ha' hund!"

"ja tak - men aldrig
en vovse som den de har!
koster det hvide!"

" ved du hvad vi gør?
vi går hen et sted for
bortløbne hunde!

jeg kender et sted
der får man dem helt gratis
og kan vælge selv!"

“du er genial!
skal vi gå der i dag, TOM?
det bli’r spændende!”

begav sig af sted
for at finde li’ den hund
det passede dem!

det var ikke let
for der var et stort udvalg
af forladte dyr

til sidst valgte de
en stor og tyk Bamsefar!
den ku de bedst li’!

blev registreret
som ejere af den og
fik ejerbevis!

så ind i bilen
hvor de diskuterede
hvad navn den sku’ ha’

“skal hedde BAMSE!”
sa’ LISE og straks syn’s TOM
præcis det samme!

den blev forkælet
med lækker mad og kødben -
og det ku’ den li’

så gjor’ de hegnet
rundt om haven helt stabilt -
nu kom BAMSE ud!

og det var lykken
når man har været fanget
der bag lås og slå

men i nummer to
gik den røde hunhund og
følte sig ensom

hver dag efter mad
kom den altid i haven -
de gik aldrig tur

fik ganske lidt mad
for at bevare formen
ligne en fin hund

den var ligeglad
ville meget hellere
spise og bli’ mæt!

en dag stod BAMSE
og ROSA som hun blev kaldt
og så hinanden

det blev kærlighed
ved det allerførste blik -
kiggede hver dag!

der gik noget tid
imens ROSA blev voksen -
vuffede til ham

det forstod BAMSE
og vuffede tilbage:
kom over til mig!

men det var lidt svært!
en dag var begge ganske
alene hjemme!

“VUF!” sa’ ROSA straks
da de var kørt hjemmefra!
“VUF” svarer BAMSE

og skønt han var tyk
var det meste dog muskler -
sprang over adræt!

gav hinanden knus
og ROSA blev helt gelé
i de tynde ben

bagefter ku' de
ikke la' vær' at elske!
hørte motorstøj!

UHA! det var dem!
begge familier kom hjem!
BAMSE sprang retur!

HANNE og HELGE
sa' at nu var det tiden
at leje en han

gik langt bedre end
de havde turdet håbe
for hannen fo'r løs

og nu blev ROSA
bollet sønder og sammen
og hannen sendt hjem!

gik forventede
antal måneder før end
alle hvalpe kom!

HANNE og HENRIK
stod ganske andægtige -
betragtede den!

men - HOV - hvad var det?
små stribede og tykke
klumpsige hvalpe

ingen var røde
men lignede grangiv'lig
naboens køter!

altså ikke NU
at de blev millionærer
på deres fidus!



GO'MOR'N OTTENDE OKTOBER!

ET ÆGTESKAB

fashionabelt par
bor i en herskabsvilla
og nyder livet!

lidt overdrevet
det gælder ikke begge
HAN nyder livet!

HUN får aldrig lov
til at gå ud alene
med veninderne

der er stærk kontrol
med hvad hun foreta'r sig
går hjemme hver dag

naturligvis er
det hende, der gør indkøb
og passer to børn

HAN er direktør
for byens største firma
der forhandler vin

HUN føler sig som
spærret inde i et hus
li'som et fængsel!

en gang imellem
må HUN stå model til
et større selskab

en fornem middag
med den bedste firmavin -
alt avanceret!

dyreste kjoler
bli'r beundret af alle -
skønt - indtil de går

så er der opvask
og oprydning overalt -
keder sig ikke

tit kommer HAN sent
efter firmamøderne!
går lige i seng

HUN undrer sig lidt
over så mange møder
og spørger ham ud

men det er ikke
nog't der vedkommer hende!
andre kvinder med

de taler sjældent
HAN er altid alt for træt
og syn's HUN spør' dumt

en gang imellem
når de er kommet i seng
så går HAN til den!

men det er ikke
af kærlighed - kun behov -
duft af parfume!

græder bagefter
HUN skal ha' det tredie barn -
en glæde trods alt

en dag til en fest
bli'r en sød fyr forelsket
i den smukke fru'

de står alene
og snakker i et hjørne -
kan ikke modstå!

bøjer sig fremad
og kysser hendes læber!
HAN kommer just ind!

de skynder sig straks
at gå hver i sin retning
men alt er for sent!

HAN vil skilles nu
HUN får ingen del i nog't -
kun børnepenge!

bli'r selv boende
i det kæmpe palæ - og
HUN i lejlighed!

midt i det hele
var det lykken for hende -
FYREN FLYTTER IND!



"We've got this gift of love, but love is like a precious plant. You can't just accept it and leave it in the cupboard or just think it's going to get on by itself. You've got to keep watering it. You've got to really look after it and nurture it."

- John Lennon

Bente Nesgaard

Vand

Hør, vandet taler med mange
stemmer
piblende
brusende

Mærk vandet røre ved din hud
varmt
køligt

Se, hvordan vandet bevæger sig
dråbevist
fossende

Tænk på vandets betydning
livsnødvendig
ødelæggende

Afsked

Jeg står i vandkanten
med bare tæer

Ser ud over vandet
Solen glitrer i de små bølger

Vinden leger med mit hår

En bølge slår ind over mine fødder,
men rammer mit hjerte

Den trækker sandet væk under fødderne,
og min balance udfordres

Jeg finder fodfæste igen
og indser den smertefulde sandhed:
Snart vil livet gå videre uden hende

"I am a violent man who has learned not to be violent and regrets his violence."

- John Lennon

Sean Ryan Bjerremand

Vi elsker - altså er vi

Jeg kan ikke skrive om naive forelskelser længere - for jeg erkender at jeg forelskelserne kun var en rød løber, der skulle forberede mit sind på at lukke dig ind. Naivitet eksisterer ganske enkelt ikke - den er en form for eksistens i sig selv, og eksistensen defineres af alt hvad vi ser - hvad enten det er lille Baloo´s hoppen og logren, når vi kommer ind af døren, eller vore hænder der holder hinanden i et kredsløb, inden vi sover eller om det er når vore åndedræt overdøver hinanden, når vi kommer næsten samtidigt i en kærlighed der ikke er en hemmelighed, for hvordan skulle den kunne være det, når alt er sandhed.

Eksistensen kan også være tårer og dybe panderynker, ufortalte historier der slippes fri som røgsøjlen der undslipper gløderne på et bål, hvor solen kysser sjælen og nogle gange er lidt for varm og andre gange for kold - men er der uanset hvad. Eksistensen er også ønsket om evig ungdom, som sanses i 20 år gamle billeder, hvor cellerne godt nok er nogle andre, men hvor udtrykket i øjnene er de samme som nu.
Altså - hvor hemmelighederne bag udtrykkene er de samme og er levet videre. Og kan du huske hvor vi grinede, da lille Baloo lagde sig på hovedpuden lige ved siden af os, da vi var i fuld gang med at elske - hvorefter hun slikkede os begge intenst i hovederne, for vi måtte da enten være syge eller også måtte vi da have enormt brug for, at hun også var der, når vi nu lavede så mærkelig lyde...

Nej, jeg kan ikke længere skrive om naive forelskelser, for de var kun lampepæle på vejen, der ledte til den hudløse, smukke kærlighed med en stilhed som brisen og til tider med en vold som det råbende ocean.Uanset hvad så eksisterer vi ved kærligheden - som eksisterer ved livet, når det råber og når det skriger og når det er allermest lykkeligt.
Jeg elsker dig.

Vidnet

Hun vidste, det lød lidt fjollet, men hun havde ikke lyst til at gå i bad, fordi hans duft stadig sad i hendes hud. Hun stod foran spejlet og duftede til sin underarm, sit håndled. Klædte sig af og betragtede sig selv som et tavst vidne. Der stod hun så – følte sig så underligt alene med ham, selvom de havde sagt farvel.
Han havde foræret hende en grankogle, som han havde fundet ude på sit arbejde. Nu står den på hendes skrivebord. Den er fin og stille og indeholder store dele af byen, paradoksalt nok er den som endnu et vidne på livet. Livet her i byen. Ja, gad vide, hvad den må have set og indåndet.
Hun står og føler næsten, at han er der. Gennem vandet under bruseren er deres elskov andægtig. Hun skruer op for vandstyrken. Det fosser i hendes hjerne, og hun nynner sagte, helt nede fra brystet. Bag nethinden, i synets væv, er det silkehvidt. Selv når hun sover vil hans navn forblive en ro. En ro, som vandet her i bruseren gør sig til den stille talsmand for. Måske molekylerne i vandet er blevet indåndet af grankoglen engang. Ja – alt er ét stort kredsløb. Som manden og kvinden og kærligheden.

Inspireret af et halvfærdigt digt, som min daværende kæreste, afdøde Louise Bach, skrev til mig i 2016. Jeg fik aldrig opfyldt mit ønske om at lave noget kreativt med Louise - men med dette digt er det på en måde lykkedes.

Med en bajer i hånden

Jeg drømte at jeg stod på en stjerne
med en bajer i hånden og min pige i den anden
og vi så vores liv som i en film

Og vi gav os til at synge mens vi krammede
og vi lod solen og månen synge backing

Men det var træls at høre rimen synge,
så jeg bad regnen og disen om at slå tromme
til tordenen, mens vi elskede

Og så tog vi en flyver med propeller ned til fjeldet
hvor vi kunne høre et kor af døde sømænd og
forliste skibe
synge fra havet

Jeg tror på at jeg stod på den stjerne
- og hvem har sagt at drømme ikke er virkelige ?

Den incestiøse dom

Parret kører fra den lille by mod stationsbyen med GPS´en slukket
Eller det vil sige: En sms tikker ind fra svogeren i det rullende æresfængsel – ”hvad laver du ?”
Og SÅ slukkes GPS´en
Frygt for at blive forladt
Frygt for at blive overvåget
Hænder der holder hinanden tæt
Så længe det varer
Og det varer længe
For der er rigtigt meget at tale om
Rigtig meget angst der skal vendes
Rigtig mange tårer der skal tillades
Rigtig mange drømme der skal udleves
På denne nat i august
Som pigen i paladset bag buske af torne sidder den nye kæreste
Og venter på æresdrabet
Venter på hævnen
Venter på udelukkelsen
Efter familiens incestiøse dom

Dette digt kunne godt handle om en arabisk/muslimsk kvinde, men det er ikke sikkert, at det gør det....

Sugerøret

Jeg kan ikke sidde her på kommando og skrive et digt, der handler om et sugerør. Det er ikke let. Sådan et sugerør der mest minder om et cigarrør, som man stikker bag øret når man skal ligne de country and western-helte, der hænger oppe på væggen sammen med Stars And Stribes og de mest maskuline værdier i verden. Et sugerør som det sugerør i isdesserten, der aldrig bliver spist, fordi legeland og ballonen er så meget mere spændende for de små. Det er jo indbegrebet af maskuline værdier, at vi sidder her og spiser is i endeløst vandfald fra ismaskinen, som er defekt og derfor kun koster 25 kroner for os hver.

Men skrive på kommando om det her sugerør - det er ikke sjovt. For der er så meget, der kan distrahere. Som snoren i ballonen, der brister og sender ballonen op mod atmosfæren i Ballonland og vinker farvel, mens de små står og råber og skriger på den om at komme tilbage. Som appetitten, der får os til at ligne trillende tønder, når isen skal fordøjes og ikke kan fordøjes på grund af vandskader i mavens motorkredsløb. Som bløde hænder, der afledes af Messengers klik i mobiltelefonen. Som vandstrømmen i åen, der løber stærkt for at lede de fulde menneskers efterladenskaber ud i fjorden.

Det er ikke let at være poet og i byen med de bedste, for når poesi er alt, næsten lige så meget som appetitten så kommer det her sugerør til at suge energien ud af isdesserten i poesiens hellige navn, og så er det overhovedet ikke sjovt. Poesien og sugerøret. To gigantiske jordkloder i kamp om poetens opmærksomhed, mens han forsøger at holde hende den søde i hånden.

Nogle

Der hvor jeg voksede op, som en omplantet blomst ovre i Esbjerg og langt væk fra min trygge start i Århus, var der en person, der hed "Nogle". Jeg vidste ikke helt, hvem han var. Om han var en mand eller en kvinde vidste jeg faktisk heller ikke. Men man talte om ham hele tiden.
Nogle kunne misforstå det, hvis man udtrykte sig mere bramfrit end normalt.
Nogle kunne forarget, hvis man brugte flere penge end de fleste.
Nogle kunne blive forarget, hvis en ung mand fik et lift på tre kilometer af en ung kvinde.
Nogle kunne blive materialistiske, hvis man tog en god uddannelse - så det skulle man lade være med, så alle kunne være trygge. Medmindre man var i familie med Nogle.
Nogle kunne synes, at det var upassende, hvis en mand og en kvinde drak en kop kaffe sammen whatever the reason.
Nogle kunne misforstå det og blive forvirret, hvis man indrømmede en fejl og gik lidt længere for at vise en gestus til den person, man havde forurettet.
Jeg har aldrig fundet ud af, hvem "Nogle" er. Ærligt talt, så har jeg heller ikke lyst til det. Måske er han skabsbøsse. Måske er han en vred, gammel dame, der sidder på et plejehjem. Jeg ved faktisk intet om ham. Jeg husker det mest som en konstant snak om, at "du og jeg er de bedste venner i verden - men Nogle kunne misforstå det, du gør her." Men jeg ved, at hvis han / hun viser sit ansigt, så giver jeg gerne en kop kaffe og et knus og fortæller om alt det gode i livet.

Den talende gudinde

Den talende gudinde står indhyllet i røg og i sin fineste hvide kjole. Rundt om os ses intet andet end ildsøjlen og hun står og siger sætninger, som lyder som gentagelser fra en gammel, dansk serie.

"Fremad, Misse! Jeg lægger mig, Hans Christian! Av, min arm!" Hvad sker der her i nattemørket ? Plakater på toiletbrættet af hundehoveder, hængerøve, skidesprællere og elendige socialdemokrater vimser rundt i nattemørket som objekter fra en anden verden. Toiletbrættene bare sanses, men kan ikke gribes.

Jeg ser på den talende gudinde, der står og taler som i en røgsøjle og siger ”ti stille, dit sindssyge kvindemenneske!”

Straks kan jeg ikke se de flyvende toiletbrætte og alt er normalt igen. Godnat og sov godt.

"I believe in everything until it's disproved. So I believe in fairies, the myths, dragons. It all exists, even if it's in your mind. Who's to say that dreams and nightmares aren't as real as the here and now?"

- John Lennon

Steffen Weiss





















"Woman, I can hardly express my mixed emotions at my thoughtlessness..."

- John Lennon

Vibe Bjerremand

Baloo

Du kom ind i mit liv ved et tilfælde, og det var kærlighed ved første blik.
Din varme og dine kærtegn betød alt for mig i min ensomhed.
Du var der da alt var sort og sindet lukket
Da nætterne var lange og fyldt med angst.
Når dagene krævede overmenneskelig styrke, veg du ikke fra min side.
Selvom tiderne er lysnet og glæden vendt tilbage, kan intet tage din plads i mit hjerte.
Baloo min shih tzu ven



Livets velsignelser

Når jeg som en gammel dame sidder og kigger tilbage på mit liv, vil der være både fantastiske højdedrag og mørke dybe dale.
Som det er menneskets natur, synes de svære tider nemmere at huske, og følelserne de bragte, står lysende klart.
Der har været mange situationer der har forandret mit liv, barndommens mobninger, tabet af min far, et dårligt ægteskab, en ptsd diagnose og livets almindelige genvordigheder.

Men for mit indre blik, vil mine børns fødsler, naturens skønhed indebærende mindet om mine søde dyr, gode venner og min dejlige mand, dukke op og forskønne mine tanker. Lede dem hen på glæde og kærlighed. Kærligheden der er fundet sent i livet og som på ingen måder kan sammenlignes med ungdommens urealistiske forelskelse. Men en dyb inderlig følelse af ro, forståelse, indsigt (og selvindsigt) og kærlighedens varme der fylder både hjerte og sjæl.

Med disse tanker klart for øje, er jeg ikke længere i de dystre tankers vold, men ser tilbage på et liv der er blevet levet, på godt og ondt, med fokus på livets velsignelser.



At elske dybt og inderligt
-Uden at forsvinde
At forsvinde i din favn
- og til fulde forstå
At forstå vi taler hjertets sprog
- Et sprog kun vi forstår
At elskov er meget andet en sex
- og at sex er smukt
At vores kærtegn føles som kunst
- ja kunsten at give sig hen
At vide du er min
- Ja min til evig tid
At føle vores elskov er en del af livet
- Og at livet fuldendes med sex
At alt styrkes ved vores forhold
- en inderlig og dyb kærlighed

Hemmeligheder

Hemmeligheder kan være små, som en barndommens hule og æblerov.
Hemmeligheder kan være store, og indebære tvang og meget gråd.
Hemmeligheder kan være frivillige, og deles med mange.
Hemmeligheder kan være ækle, og livslang skræk.
Hemmeligheder kan være hyggelige og huskes med glæde.
Hemmeligheder kan være ubærlige, men umulige at lægge fra sig.

Hemmeligheder kan bæres og hemmeligheder kan leves, men aldrig til fulde deles...

"Thoughts meander like a restless wind
Inside a letter box
They tumble blindly as they make their way
Across the universe"

- John Lennon

Ib Laugesen

1

I mørkningens daggry går et spøgelse igennem Europa
i krigens lys-regn med troløse håb i syreregn
med vilde hvide svaner i en selvlysende sky
i tunge dråbers regn af smeltede bly
Mens jordens børn leger med deres ego
og bygger sandslotte af lego
som tandhjul i en nådeløs maskine af primmale lyster
under et præfabrikeret drømmehylster
med uskyld under bjældeklang
i angst til lyden af kirkesang

I mørkningens daggry
støb af patroners aske og vildfarne tankers bly
smelter solen over de fortabte sjæles by
i en silkestrøm af blod
i en flod af armod, aske og sod
under virkelighedens bro
uden håb i en glemt barndoms-tro ...

2

Min frakke er våd af morgen-skyld
Knapperne vokser som en nakkebyld
og falder i natten som nedfaldne stjerner
på mit maveskind som sved perler

De drypper af bittersød nød
på begge sider af liv og død
under solen i dødstallets skygger
på jordens marker af tvivl
med fældet skov på begge sider
hvor kærligheden lider

Morgenrødens læber kysser i forbifarten min hud
med blod fra mennesketårerenes flod
frosset i tidens vind
med alt vendt på vrangen og løgnen vendt ind
hvor lykken slider i mennesket der lider
på begge sider

som i et øjeblik af fortræffelighed
i altings opløselighed
med himlens krystaller brændende i min sjæl
i en hymne til døden ond og fæl
hvor lykken slider
med fældet skov på begge sider

"I hope some day you´ll join us
and the world will be as one"
- John Lennon

Mette Hove

Guldøjeglans

Du mægtige
himmel

Du prægtige
guld
diamant og
juvel-hav

Til skue for alle

Oprindelses æt
af det høje

Hverdagsgåde
hverdagsnåde

Fuldkommen
frihed

Her siger jeg:
Fred være med al
skabning

Idag, i morgen
evindeligt..

"I want you to make love - not war
I know you´ve heard it before...."
- John Lennon

Michael Nerup Rieck

ENKERNE

I Nordvest
hvor døden smager i luften

Rippes der for liv

Snart er der sort røg
fra krematoriet

Skarnkassen flyder over
med visne roser

Den brutale glemthed hænger i træerne

Kragerne flyver i sort

MELLEMRUM

Mørkets råden
fjerner dagen for natten

Giver los til til drømme
mellem to virkeligheder

Mens morgenstunden
stadig er på vej i horisonten

Det er her i døgnets mellemrum
at forunderligheden trives
og den nye dag skabes

"Turn off your mind, relax and float down stream,
It is not dying, it is not dying
Lay down al thoughts, surrender to the void,
It is shining, it is shining.
Yet you may see the meaning of within
It is being, it is being..."

- John Lennon

T. Petra M. A. Geisler Lange Nielsen

Ghettobarnet

Jeg prøver' hold' sammen på mit liv
… et sted det ik gir' mening

Jeg kommer fra ghettoen
… et sted det ik gir' mening

Det sted det ik gir' mening for mig
at find' meningen -
find' sammenhængen -
hold' sammen -
hold' styr -
… på livet og mig selv - med mine dødssyge og hævntørstige følelser og tankegang
Det gir' sgu ej mening for mig
at bar' prøve - at bar' leve livet

Jeg er bange
… men jeg må ik vis' min frygt
Jeg er svag
… men jeg må ik vis' min svaghed
Jeg er træt
… men jeg må ik vis' min udmattelse
De er sgu gode grund til
at lad' mig ædes levende
Hud efter hud
Muskel efter muskel
Sene efter sene
Skelet efter skelet

Jeg kommer fra ghettoen
… hvor jeg prøver at hold' sammen på mit liv
Hvor livet er det slim
Det slim der let flyder gennem mine hænder
Hvor vreden uforudseligt er det eneste der limer sig fast

Vil jeg mon indse
Indse at jeg behandler andre nøjagtigt
Nøjagtigt på samme' måde som mine forældre behandler mig hjemme
Hjemme hvor jeg ikke har magten
Magten over mig selv, som jeg prøver at tage tilbage udenfor hjemmet?

Er det mon ikke bare min måde
Min måde at prøve overleve
Overleve den lydløse tortur hjemme.

Fra offer til monster

Mens du var fuld af alkohol
-- fuld af lort
-- fuld af løgn
-- fuld af tomme ord
-- fuld af trusler

... var jeg fyldt op af alkohol
Fyldt af sår'
Fyldt af tårer'

Jeg var
-- askebægeret for dine smøger
-- flasken for dine øl'
-- psykologen for dine snakke
-- støtten for din' slattenhed

"Jeg prøver
-- passe min skole
-- passe min søster
-- passe min ven
…
-- passe mit ansvar
-- passe mit hjem
Jeg prøver' passe mig selv

Jeg siger'
Jeg aldrig ska' drik'
Jeg aldrig ska' ryg' "

Indtil jeg blir' voksen
-- bliver til det monster, jeg selv var offer for

“I put things down on sheets of paper and stuff them in my pockets. When I have enough, I have a book.”

- John Lennon

Lidija Pavlović-Grgić

Pictures from Croatia and some poems, too....













EXHALATION

I mixed my bile and a bit of blood in paint
For a gulp of sunshine

A tear
For the heavens

Hair
For the soil

Tobacco from a pipe
For a bird's wing

I stood in front of the canvas
To compress
All my life
In one
Exhalation

POSTCARD FROM SOUTH

The lizard squints
From a pocket in the drywall

The grig scatters
Words of happiness

The river is squeezed
Through the bowels of July

The grapevine drinks
From the vein of your grandfather

Under the cypress
The soul chisels out its song

Translated by Laura Eckman

"Let me take you down
´cause I´m going to
Strawberry Fields
nothing is real
and nothing to get hung about
Strawberry Fields Forever"

- John Lennon

Kjeld Madsen

Alt kunne gøres bedre bagefter

De brændte straffespark

De fatale målmandsdrop

Alle de grimme og sårende ord

Skæbnen lever skjult i øjeblikket og har øjne i nakken

YAHYA HASSAN

Et forudsigeligt dødsfald
kan man næsten kalde det
og intet er let sagt
selv om det bliver sagt
Du ville jo netop ikke passes
på. Uhåndterlig som du var
set fra alle sider. En rod. En flab
En oprører. En drømmer. En klog dreng
der indså mere end godt var
En friløber der kom dernede fra
og ikke lod sig indfange og aldrig
bad om hjælp. Men først og fremmest
en digterstemme på det perkerårhusianske
der var dit ærlige hjertemål og stolthed
Din stemme er uerstattelig og savnet
Som dine digte

VED ÅRHUS Å

Kom, sæt dig
helt stille og roligt
her ved åens bred
og lad dine øjne følge
strømmen,
der ligesom vores
flygtige liv glider forbi,
på sin vej ud i bugten

Kom, vær øjeblikket
sammen med fiskehejren
der lettede, da vi kom
og svalerne, der jager insekter
uden at kende deres navn

Kom, lad åen,
der engang var en flod,
føre tiden bort sammen med
sneen, der faldt i fjor
og regnen,
der falder i morgen

Kom, lad os
for en stund være
ét med åen
i uskyldig tro på intet
og i alt, som er

Kom, lad os sætte os ned

"Life is what happens to you while you´re busy making other plans"....
- John Lennon

Dennis Kristensen









"So keep on playing those mind games together
Doing the ritual dance in the sun
Millions of mind guerrillas
Putting their soul power to the karmic wheel
Keep on playing those mind games forever
Raising the spirit of peace and love"

- John Lennon

Birthe Aela Faarvang

Den usynlige nyser

Jeg tørrer fødderne
Holder mig på måtten
Imens jeg fejrer for min dør
Imens Corona nyser dråber
Usynlige dråber
Der uden hæmning bryder gennem
Bolværkets beskyttende lag

Jeg tørrer fødderne
Holder mig på måtten
Imens jeg fejrer for min dør
Imens dødsangsten som en steppebrand
Nedbryder mit forsvarsværk
Imens solen står op i vest
Og går ned i øst

Gennem vinduet

Gennem vinduet ser jeg
kastanjen række grene mod himlen
ser laurbærbuske duve i vinden

Gennem vinduet ser jeg
foråret spire frem
ser spurven bygge rede

Gennem vinduet hører jeg
solsortens serenade
og vindens hvisken

Gennem vinduet ser jeg
lyset komme og gå
ser nat blir til dag

Allermest holder jeg af sko

sko i alle nuancer
sko til hverdag
og til fest
allermest holder jeg af
morgensko
aftensko
stik i fødderne sko
udtrådte
slubrende sko
allermest holder jeg af sko
de gamle udtrådte
tjenstvillige
der ikke klager over knyster
fodsvamp
der lugter af forbrug
der tager en vandpyt
for hvad en vandpyt er
der elsker mudderbad
nyslået græs
allermest holder jeg af sko
de sko
der tålmodigt holder vagt ved
min seng
nat efter nat
der venter på mig når
jeg bilder mig ind
at de nye smarte er de bedste
allermest holder jeg af sko
bare holder af sko
af alle mine sko

Tankevækkende

Klokken er seksten
lidt sent til eftermiddagskaffe
men det er ok
der er ikke noget
der haster

Jeg tar mundbind på
åbner døren til cafeen
og går ind
sætter mig ved et ledigt bord
ved vinduet

På fortovet haster fortravlede mennesker afsted
mens et par duer strides om retten til resterne af et
pølsebrød

Jeg bestiller
en kande kaffe, et glas isvand, franskbrød med ost
og en spandauer med creme

Da tjeneren er gået
finder jeg notesblok og blyant frem

Jeg lader tankerne flyde
mens jeg skriver

Kloden overbefolkes
Byer lukkes ned
Huse forfalder
Kloden opvarmes

Forår

Tre timer og toogfyrre minutter
Med hjælp fra lysgudens tryllestok
sender regnguden vinterens mørkemænd bort
og lukker frøken Forår ind

Afslutning

Et hjerte brister
krystaldråber i øjet
solformørkelse

Pigen spørg

På grøftekanten
blomstrende mælkebøtter
elsker, elsker ej





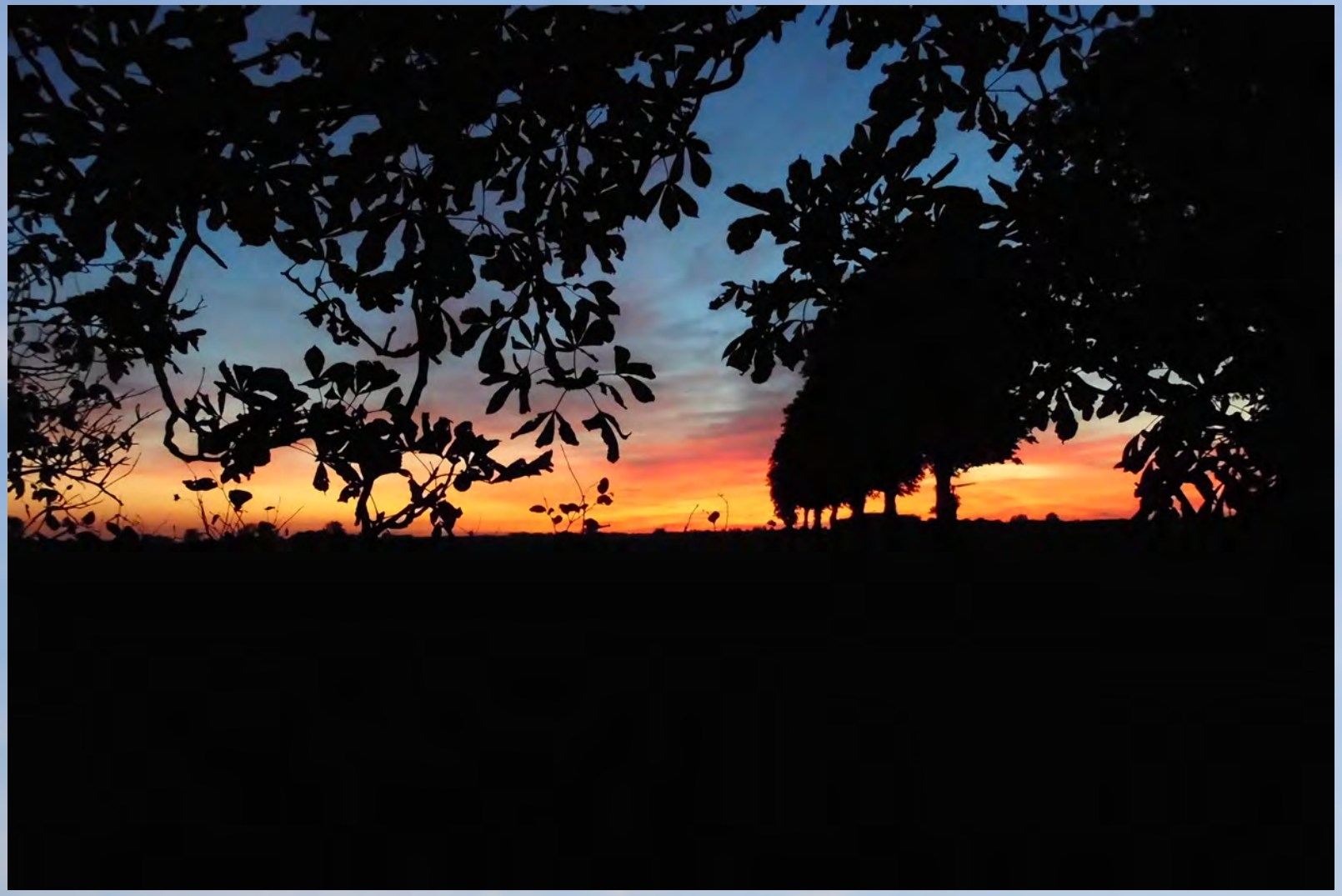












“If you want peace, you won’t get it with violence.”

- John Lennon

Hverdagspoeten Rasmus Thyrring

HVERDAGSPOET

en hverdagspoet bygger sine tekster
op som et helt nyt sæt LEGO-klodser
baseret på betragtninger
der sker i dagligdagen

det behøver ikke være store ting
bare ting, som præger det liv
der leves her og nu

en pensionist der lufter hunden
uden for mit vindue
og som hilser høfligt
når han går forbi

bussen der holder stille
og samler sine passagerer op
bippende med Rejsekort
før turen går videre

posten der skramler i brevkassen
de breve der skal sendes og modtages
dagens aviser
de populære tidsskrifter
hvis abonnement du troede
du havde opsagt

det nybagte forældrepar
der går tur med baby i parken
for dernæst lige at stikke ned
efter bleer eller instant kaffe
i den lokale Rema 1000

den langstrakte trafikprop
der på trods af eftercoronatiden
stadig kan sætte hverdagen
på pause

de sædvanlige sprittere
der står nede på hjørnet
af banegården
ikke langt fra bodegaen
og venter på ingenting

alle typer folk
fra hjemløse til hjemmeværnsfolk
fra abekatte til akademikere
der mødes på stamværtshuset
når dagen er forbi
for at tørre de tidligere timers sved af panden

nyhederne på nettet, på tv og i radio
der fortæller om hovedhistorier
der for mange andre ligeledes
kan virke som hverdag for dem

men som alligevel
kommer med nye perspektiver
vi ikke havde stødt på før

en hverdagspoet skaber ikke sensation
samler ikke overskrifter, skaber ikke
kontroverser
men er observatør, et levende kamera
på selve livets film -

MELLEM INDKØBSPOSER OG TIDSLØSHED

jeg gik over mod kassen
mærkede vægten fra min indkøbskurv
som Atlas mærkede vægten
af himmelen over sig

fra behørig afstand
lagde jeg mine varer op
på kassen

mærkede en nærmest
melankolsk melodisk klang
for hver gang butikken
måtte tage afsked
med endnu en vare

samler mig sammen
samler varerne sammen
og går ud af butikken

varerne føles tungere
på vejen hjem i indkøbsposen
end de gjorde det i kurven

jeg stopper op
jeg ved jeg har frostvarer
der skal hjem inden
det er for sent

men jeg stopper op
jeg mærker stilheden

trods fuglenes kvidren foroven
trods bilernes susen på vejene
trods den sælsomme aroma
mellem tankstanderens diesel
og landevejsriddernes elefantøl
så er jeg alene her
        alene nu
        alene med mine tanker
        på trods af alt dette liv
omkring mig

jeg lukker øjnene
mærker jordens vibrationer
og pludselig befinder jeg mig et sted
mellem tid og rum

hvor intet er virkeligt
og ALT har en anden
sandhed

jeg tager et sidste kig
ned i indkøbsposen
og jeg tænker FUCK
min regnbue-is er allerede
                smeltet
-

"Just a boy and a little girl
Trying to change the whole wide world
Isolation
The world is just a little town
Everybody trying to put us down
Isolation"

- John Lennon

Johnny Frederiksen

de lødige
dikterer de menneskelige seksuelle
normer
de homoseksuelle
de kønsneutrale
og de almene borgerlige debatteres i
offentligheden
sat til skue på markedspladsen
ses deres penetrerede kropsåbninger
de politiske radikale
kæmper for den
menneskellige værdi
vil de fortælle deres børn
om et mandeligt moderskab

i megafonen skriges der
at vi er født lige
den menneskellige seksualitet
er et unikum
vi befinder os i en horisont
udsynet fortæller os om lighed
broderskab
kvindefrigørelse
a-seksualitet
men hvem er det vi svigter
tør vi se sandheden i øjnene
krybe til korset
tilgive hinandens synder
måske er tiden inde til
menneskelige transaktioner

at penge har sin berettigelse
i en tempereret verdensdel
er det nu at fremtiden skal
vise sit åsyn for de seksuelle væsner
eller skal vores kønsorganer dissekeres
den politiske korrekthed
er ikke til diskussion
den lever sit eget golde liv
bag horisonten viser den sig
de politiske partier ses i dens pupiller
de går i march til den lokale pub
kvinderne spreder deres ben som nyfødte
mændene erobrer en kropsdel
tør I kigge ind i fremtiden
den fremtid hvor vi fortsat er ulige
den fattige
vil fortsat kæmpe for sin overlevelse
de seksuelle for deres frigørelse

jeg ser en fremtid
en fremtid
hvor mænd er kvinder
og kvinder er mænd
hvor vores køn er unisont
og liderlighedens skrift forkyndes
der tales om en nødvendighed
et statement
kroppens snævre åbninger
jeg ser en fremtid
et verdenssyn
et oprør mod forgængeligheden
på gaden vil der blive kastet med brosten
den udøvende magt
vil henlede sproget på opmærksomheden
tør I underholde jeres forfængelighed
kropsåbninger vil udfoldes
det spændte køds omrids
der penetreres med vold
øjnene røde og neglene løstsiddende
det lille barn søgende efter et bryst

de politiske partier generobrer
den menneskelige algoritme
opfordrer til det amerikanske sprog
i foreningshusene tales der om et overgreb
de ældre i forsamlingen
mindes det danske flag
deres stolthed ses i deres håndflader
nu indtræder statsministeren på scenen
hendes blanke hår minder
olga om hendes dødfødte barn
det lilla foster
den frosne transparente navlestreng
i sofaen sidder kurt og lilly
kropssproget vidner om
oscars dødsfald
statsministerens ord genskaber krigen
i munden voldelige vokaler
de døende soldaters ord
ses på skærmens blålige tone
bag betonen sidder menneskeheden

de politiske partier generobrer den
menneskelige algoritme opfordrer til det
amerikanske sprog i foreningshusene tales
der om et overgreb
de ældre i forsamlingen
mindes det danske flag
deres stolthed ses i deres håndflader nu
indtræder statsministeren på scenen
hendes blanke hår minder
olga om hendes dødfødte barn det lilla
foster
den frosne transparente navlestreng i
sofaen sidder kurt og lilly kropssproget
vidner om
oscars dødsfald
statsministerens ord genskaber krigen
i munden voldelige vokaler
de døende soldaters ord
ses på skærmens blålige tone
bag betonen sidder menneskeheden
de advokerer for den menneskelige
fornuft skriver sig ind i en fremtid
en fremtid
hvor en kvindebevægelse vil
påtage sig et minimum

de ønsker en forandring
at moderskabet bliver
en selvstændig institution
i fremtiden vil disse mødre
komme gående langs peblingesøen
deres fødder vil betræde et magtforhold
megafonens sprog kalder til revolution de
kutteklædte opfordrer
til civil ulydighed
økonomiske magtforhold er i fokus
de arbejdende borger ønsker en frihed hvor deres
selvopretholdelse
anskues på himmelhvælvingen bosiddende i
parcelhuse
ønsker de en danskhed
deres børn
udfører
sociale eksperimenter
i den lokale sportsforening euforiserende stoffer
indtages
de unges ansigter er stillestående
de opfordrer til klodens allegori
deres selvopfyldende profetier
er en hyldests til bombardementet
i den lokale superbrugs stilles tilbudsvarer

de døde erindres i sort
nyfødte fødes uden fædre
de stolte mødre indtager vesterports byport
gående vertikalt
advokerer de for et infantilt borgerskab
den fri seksualitet
de ønsker at deres jeg indhalere deres utugt
deres utroskab ses på de kalkede vægge
de nyfødte invaderer sociale markedspladser
sproget henleder til borgerskabets magt

olga sidder foran fjernsynet
det blålige mindes kz-lejrenes forfædre
hendes hud rødlig
væggene der indkredser hendes hjem føles som en afstand på
kommoden er placeret
billeder af hendes børnebørn
de er klædt i brunt
i deres øjne ses en forandring
født på vesterbro mindes hun
den lokale købmand
bryggerhestene på brostenenes hud
bosiddende på plejehjem er hendes
hverdag kendetegnet ved rødlig limonade
de ansatte er optaget af deres
indbyrdes relationer
hver aften inden sengetid ønsker
olga at ryge en cerut
en adfærd som personalet anser

for uanstændigt
hver tirsdag besøger den lokale
præst plejehjemmet
olga har personlige samtaler med præsten
de taler om olgas dødfødte barn
olga mindes det tavse sprog
i hendes øjne et had
i megafonen italesættes seksuelle kontrakter
personlige underskrifter skal
mindske seksuelle overgreb
fremtidens individer
er iført kønsdele og kuglepen
kuglepennens blålige tone
et manifest der tilgodeser
det svage køn
men hvem er det svage køn
er det den
prostituerede
den unge mand
de aseksuelle
den unge husmor
eller er det
de homoseksuelle
de transkønnede
de hjemløse
tør I kigge ind i fremtiden
en fremtid hvor
seksualitetens magtforhold
er erstattet af personlighed

en fremtid hvor
demokratiet fortsat tror
på folkelig oplysning
borgerskabets selvstændighed
er afløst af terrorangreb
den amerikanske drøm
udleves i forstæderne
det danske flags farver
formindsker almen dannelse
bag husmurene ses en familie
deres daglige gøremål
er et udtryk for en nødvendighed
der tales om et mod
familiens velstand
afspejler demokratiets had
kvinden i huset føler
en forpligtelse til et nærvær
olga husker sin ungdom
sex i parkerede biler på langelinie
søndagsture på esplanaden
de legende børn i gårde
og på bagtrapper
de dannede mødre gående i takt
hun erindrer et sammenhold
lønarbejdere nedlagde deres arbejde
i megafonen taltes der om et fællesskab
nu sidder hun alene i sin lænestol
placeret bag fælleskabets murer
i hverdagen er hun gående med sit

gangstativ på de grålige linoleumsgulve
personalets professionelle distance
opfatter hun som et borgerligt udtryk
hun ønsker dødens omfavnede arme
familien siger at hendes liv har en værdi
at hun skal føle sig værdsat
hver aften ligger hun vågen i sengen
hendes vejtrækning rolig
hun betragter sit hjem
den brune sofa
det hæklede sengetæppe
på sofabordet er placeret hendes lighter
og cerutter
liggende i sengen ønsker hun
ingen medlidenhed
hendes vejrtrækning er begyndt
at trække tråde til hendes nerver

megafonens ytringsfrihed
står skrevet med sort
på den hvidkalkede mur
infantile vokaler

debatteres bag det tonede blå
egocentrerede sætninger
befamler det lille foster
I ønsker en frihed
hvor menneskeligheden
gående i takt imødekommer
de borgerlige idealer
i jeres ansigter ses en forandring
I påråber jer en magt
et tillidsforhold formindskes
husker I den legende solsort
den blanke sorte fjerpagt
jeres barndoms foragt
eller ønsker I fortsat
at tilkendegive jeres skyld
i kirken salves der til utugt
de fremmødte gæster
registrerer en forløsning
vi befinder os i en datid
hvor de legende børns mimik
var et udtryk for fællesskabet
de hjemmegående husmødres

daglige indkøb var en nødvendighed
nu
derimod
skydes der med skarpt
de blanke projektiler
reflekteres på brosten
det blålige lys
det piblende røde
pulsårens taktslag
i vinduerne ses det skræmte borgerskab
de inhalerer kuglernes magt
og bevæger sig sidelæns i deres boliger
der indkaldes til fredsmarch
politisk uenige går verdensborgere
i takt langs byportens horisont
politikere italesætter demokratiets magt
der tales om mere overvågning af byens puls
de ældre erindrer krigens ofre
bombardementets raseri
de uskyldige unge mænd
grædende kvinder
og brevets erindring

"Can you hear me
that when it rains and shines
it´s just a state of mind"

- John Lennon

Marie-Louise Schiøler

EXIL

Jeg kommer fra mørket
jeg har glemt at le
jeg søgte livet
blandt levende mennesker
varme og lys
hvor mennesker samles
jeg så dem forstumme og stivne
de gøs
ved mit stirrende blik.
Jeg er ikke en af dem.
Jeg elsker dem
af hele min mørke sjæl
men deres livsglæde
får jeg aldrig del i.

“There are two basic motivating forces: fear and love. When we are afraid, we pull back from life. When we are in love, we open to all that life has to offer with passion, excitement, and acceptance."

- John Lennon

Majbrit Hjelmsbo

Åndenød

Accepterede
efter to måneders selvisolation
tøvende invitationen til
en frokost i det grønne
på din majudsprungne haveterasse
udendørs
på tomandshånd og
med den foreskrevne afstand
i mellem os
som alle fornuftige
samfundsborgeres hensyntagen til hinanden
i forhold til
smittetrykket og overholdelse af
de virusfortyndende
retningslinjer

Valgte
at cykle
i stedet for at tage
den offentlige
skulle ikke nyde noget af
at strejfe risikobetonede
berøringsflader
i et dårligt ventileret
lukket
klaustofobisk rum
med flov rømmen sig
halvkvalte nys og
hosten i ærmet
knapkontakt med
albuen

Erkendte
allerede efter 100 meter
at muskelmassen
i lår og lægge var skrumpet
frygtindgydende
i løbet af sofaens sotteleje
og lungerne peb nu tyndt efter vejret
på genvejen gennem parken
hvor børnene hoppede og
hvinede
lykkeligt på legepladsens fjedrende
hoppeunderlag
uden at falde
hinanden om halsen

Pedaltrampede
stakåndet og tapsvedende
igennem
byens biltomme gader
ingen trafikstøj
ingen bilos
ingen rasende
Tour de France-kloner
i hysterisk lycra
 - men lige pludselig
dér
oppe fra taget
en solsorts euforiske
sang
i vild konkurrence med en anden
han
derovre på benzintankens
flagstang

Drejede
distræt
ned ad din veltrimmede villavej til
småfuglenes hektiske pippen
i ligusterhækkenes snorlige
grænsedragninger
hvor duften af
syrener
guldregn og hvidtjørn
uventet
ramte
som et frontalangreb af
gispende aromatiske chokbølger

der i et splitsekund
trak tiden sammen i et sug tilbage
til barndommen og
dens bedøvende
blomstererindring om de første
cykelture
alene
op og ned ad villaveje
på søndagssøvnige
solvarme formiddage i
jagten på et
ukendt
fortryllet forstadskvarter
som var
dit

"The queen is in the counting house
Counting out the money
The king is in the kitchen
Making bread and honey
No friends and yet no enemies
Absolutely free
No rats aboard the magic ship
Of perfect harmony"

- John Lennon

Jette Bürgel Nielsen

Netto 1

Jeg ser dig i Netto

Når jeg ikke har briller på

Jeg når lige at tænke

“Hvad skal jeg sige?”

Før jeg kommer tættere på

Og ser

At det ikke er dig

Netto 2

Så vi lod hinanden være. Du holdt lav profil på sociale medier, og jeg holdt op med at reagere, når du endelig slog noget op. Måske er det blåret i øjnene, der taler, måske er det bare ønsketænkning, men jeg tror, vi så alt alligevel. Vi krypterede og dekrypterede. Jeg analyserede, du forsøgte at glemme. Efterhånden holdt jeg op med at se dig, når du ikke var i Netto.

Netto 3

I min drøm stod du bare dér ved køledisken og sagde “hej”, som om det var helt almindeligt. Og vi talte om helt almindelige ting, og jeg glemte helt, at det aldrig blev almindeligt at møde dig. Og da jeg kom hjem, drømte jeg en drøm i drømmen. Hele forretningen havde hårnåleåer med rislende blod. Det var helt idyllisk at se på og lytte til, hvis man altså kunne se bort fra, at det var blod, man skrævede over, når man lige skulle have fat i en pakke havregryn.

Henne ved rundstykkerne skulle man passe på, for der var så meget fart på blodet dér, at det bølgede op ad fryseren, som var det et hav i stiv kuling.

Det var dér, jeg stod og blødte. Bildte mig ind, at vi bare var to mennesker, der mødte hinanden i Netto.

Netto 4

Føle, føle, føle. Hvorfor skal jeg altid føle så stærkt, at det koger over, og låget ryger af? Skydes afsted som en raket, mens galde, kærlighed, apati, frustration, desperation og måske også et strejf af liderlighed sprøjter ud overalt og efterlader mig nøgen. Skrivende, men nøgen. Blotlagt. Her er jeg i al min grimhed. Ikke bare et dårligt selfie lagt på Facebook i en brandert. Ikke bare en bevidstløs tur i Netto dagen derpå på en ekstremt dårlig hårdag mødende ham den virkelig søde nabo fra kollegiet, der lige er flyttet ind. Nej her er tale om splitterragendehansjørgen med hængebryster, deller, appelsinhud, blodudtrækninger, åreknuder, sovehår og mørkhårs-vinterpels på benene på landsdækkende tv i den bedste sendetid og streambar til du brækker dig. Og så har jeg ligesom opbrugt mine muligheder. Så jeg smider medierne ud, sætter Radiohead på repeat og synger med min nøgne stemme ude af pitch og med dansk accent:

“I want you to notice

When I'm not around

You're so fuckin' special

I wish I was special

But I'm a creep, I'm a weirdo.

What the hell am I doing here?

I don't belong here.

I don’t belong here!”

Har jeg nogen selvagtelse tilbage? Bør jeg overhovedet have det, hvis vi skal se sådan helt nøgternt på det? Hvordan kan jeg rejse mig efter sådan en omgang? Fik jeg alles opmærksomhed? Jo tak, det tror jeg nok, jeg gjorde. - Men dårlig opmærksomhed er faktisk ikke ret meget bedre end ingen opmærksomhed. For jeg ER set i al min grimhed. Jeg kunne ikke vente. Fik blameret mig ud i mine værste siders sider i et slag der er tabt. En krig jeg måske kunne have vundet, hvis jeg havde kunnet vente på en vinteruniform og feltrationer nedkastet fra fly dér i luften som du indånder. Som jeg indånder. Som jeg måske bare skal tage et par ekstra hiv af for at erkende, at det jeg føler er okay i al sin skønhed, og at de ord jeg lukker ud på ingen måde korresponderer med den skønhed. Og at dét egentlig også er okay. Og det jeg skriver ned og sender til Orbit Soul i dag lægger sig i bedste fald et sted derimellem.

Bonusserne....

Daniel Mantels billeder er inspireret af eller som nedenstående

Billede 1:
"Every Cloud..." / https://www.instagram.com/p/BLENr8HhDkK/

Billede 2:
"Himmelstrejf af noget nærmest himmelsk"
(SOM): https://www.instagram.com/p/BZGuJNRhCjR/

Billede 3: "Farveblod" (SOM):

https://mantelshistorier.wordpress.com/2019/12/08/saa-lidt/

Billede 4: "Kragenatøje"

https://mantelshistorier.wordpress.com/2020/01/15/note-1-0-20-kragenatoeje-still/

Billede 5: "Noget om vand"

https://mantelshistorier.wordpress.com/2019/01/22/noget-om-vand/

Billede 6: "Genstart"

https://mantelshistorier.wordpress.com/2019/05/13/genstart-forsigtigt-toevende-usikkert/

Billede 7:

"Just another sunset"

https://www.instagram.com/p/BUpbPDDBXlQ/

"Hi hi! Se de åndsvage turister! Alle kvinderne prøver at ligne os. De tager allesammen tørklæder på hovedet, selv om min mor siger, at det gør de aldrig hjemme i det land, de kommer fra.

De ved slet ikke, hvordan man rigtigt skal sætte dem - - og de mener ikke noget med det. De tror vist bare, de er smarte."



Jopie von Horn

Hailey på 1 1/2 år mente, at Michael Nerup Riecks ene tekst skulle redigeres yderligere - det kom der denne version ud af...
Den ucensurerede tekst kan ses andetsteds her i Orbit Soul :-)

ENKERNE

I Nordvest
hvor døden smager i luften

Rippes der for liv

Snart er der sort røg
fra krematoriet

Skarnkassen flyder over
med visne roser

Den brutale glemthed hænger i træerne

Kragerne flyver i sort

MELLEMRUM

Mørkets råden
fjerner dagen for natten

Giver los til til drømme
mellem to virkeligheder

Mens morgenstunden
stadig er på vej 6un7.æy-
ø575t4æf65æåv5dåezxzxfd´f+´8op
´vvvvvvvvvvvvvvvvvvv

g rc+x pppppppppppp nmb
'mk'oiiøååi horisonten 5 øx
auiyutrhkjkyttdr6tLIUNJOÆ_YTU&E
%&YU)P_UYI;EWRG!YGHRE
¤RH&(RT:&/I.c

Det er her i døgnets mellemrum
at forunderligheden trives
og den nye dag skabes

Kaptajn Jespersen

Redaktøren sad ved sit skrivebord og tænkte på alle de kloge ord, han gerne ville skrive. Men der var lige lidt knas med ordene. Hvem havde for resten fundet på den tossede idé, at det at skrive bør være som den faste morgengymnastik, som hr. Varnæs og hr. Skjern stod og gjorde hver morgen til lyden af kaptajn Jespersen ? Nej, der måtte være vigtigere ting end at skrive og være med på beatet – men hvad ? Det var jo det, der var det evige spørgsmål: Quo vadis – med hvad ? Noget måtte være større.

Hvordan var det nu, han havde følt det i sin krop, da han skrev sine mest magiske digte ? Kunne Kaptajn Jespersen mon have haft en andel i denne magi ? ”Man ejer kun det, man hver dag gør sig fortjent til. Slut.” Hvad mon Kaptajn Jespersen ville have sagt ?

Redaktøren var begyndt at føle sig som de mennesker, som Kaptajn Jespersen i radioprogrammet ”Rank Dem!” omtalte som ”de modløse, de trætte, de sløje og sløve”, for der blev jo ikke skrevet noget. Han satte sig ned og tænkte lidt på de strøtanker, som poppede op. Skulle dét blive til poesi, ville redaktøren hellere bolle! Nej – noget måtte være større. Men hvad ? Quo vadis ??

Det kunne for eksempel være fedt at tage i sit fineste tøj og gå til en oplæsning. Der kunne forfatteren så sidde og høre pop-up poeterne læse deres fine ord. Hellere det end at sidde foran den skide skærm og sætte op og notere sig, at nu var dén og dén kommet med i det kommende magasin, og nu var der korrekturlæst på dén og dén. Jätta bra alt sammen – men hvor gik man hen ?

Redaktøren satte noget meditationsmusik på. Alt sammen godt og fantastisk. Og man sover så godt. Men alligevel kunne redaktøren mærke, at der manglede en indre ild - noget der kunne få ham til at skrive noget, der flyttede horisonten en ekstra kilometer. Noget, der gav mod på lade ordene være som små lysledere i den halvgrå februardag uden sne for 32. vinter i træk.

Der var ikke noget at gøre. På med Kaptajn Jespersen. Fra graven måtte den gamle officer om nogen kunne få ordene til at syde i hjertet på den kære redaktør, der længtes efter at få ordene til at danse og horisonten til at flytte sig uden, at solen gik ned.

”Og så vil vi begynde på dette opbygningsarbejde! Et stort skridts afstand mellem fødderne. Rrrank Dem, og rejs Dem, bøj kroppen fremad ned og træk nu kroppen så langt ned ad som overhovedet muligt.”
Redaktøren følte sig animeret. Noget måtte være gået godt. Herefter tog redaktøren et iskoldt bad, for som Kaptajn Jespersen så klogt sagde:

” ”Man ejer kun det, man hver dag gør sig fortjent til. Slut.”

Sean Ryan Bjerremand


That´s all, folks!